

Arrest

nr. 338 994 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine, Arabier en moslim te zijn en werd geboren op [...] oktober 1998 te Rafah, Gaza. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U heeft een zus en vier broers, van wie er een, I. [...], op 17 juli 2024 in België erkend werd als vluchteling op basis van eigen motieven. Uw vader en uw neven overleden in Gaza ten gevolge een bombardement aan uw huis in 2013. U raakte hierbij ook gewond aan uw been en heup waarvoor u in Gaza medische behandeling kreeg. U verliet Gaza samen met uw broer I. eind december 2019 omwille van de algemene situatie.

U reisde via Egypte en Turkije, waar u drie jaren verbleef, door naar Griekenland, waar u op 23 augustus 2023 aankwam op Kos en op 12 september 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Eenmaal aangekomen op Kos zette u het op een lopen, maar u werd echter tegengehouden en afgeranseld

door de politie. Uw schouder raakte ontwricht en u had zoveel pijn aan uw schouder dat u naar een dokter gebracht werd, er een scan van uw schouder genomen werd en u een pijnstiller kreeg, waarna u naar het opvangcentrum gebracht werd. In het opvangcentrum kreeg u pijnstillers voor uw schouder als u om hulp vroeg.

Op 21 september 2019 werd u erkend als vluchteling in Griekenland. Sinds uw aankomst op Kos bleef u ongeveer anderhalve maand in een opvangcentrum, daarna trok u voor één dag naar Athene, waar u één nacht op hotel verbleef. Daarna reisde u door naar Kreta, waar u uw ADET (Griekse verblijfskaart) en later uw vluchtelingenpaspoort verkreeg. Op Kreta verbleef u in een woongemeenschap waar vele vluchtelingen verbleven. U betaalde huur per nacht met het geld dat uw broer I. opstuurde. Als u het geld niet had, sliep u enkele nachten op straat. U ging af en toe naar een organisatie op Kreta waar ze u enkele 'hygiënespullen' gaven zoals zeep. Soms kreeg u echter niets, en maanden ze u aan volgende week terug te komen. U werkte ook voor twee dagen in de bouw, maar daar werd uw schouder opnieuw ontwricht, u vroeg uw baas om u naar het ziekenhuis te voeren, maar hij weigerde. Daarnaast probeerde u ook voor een dag in de olijvenpluk te werken, maar dat was fysiek te zwaar voor u. U had ook een overeenkomst om in Kreta in een huis te werken, maar toen u daar aankwam zag u dat het een gevaarlijke en vuile plek was waar junkies verbleven. U wilde daar niet werken en maakte ruzie met uw baas. Uiteindelijk bleef u tot 's morgens en vertrok u daarna. U wachtte ook eens aan een bushalte, maar daar werd u weggejaagd door de politie, zonder dat u wist waarom.

Op 25 december 2023, twee dagen nadat u uw vluchtelingenpaspoort kreeg, verliet u Griekenland en ging u per vliegtuig naar België, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 9 januari 2024.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u de slechte situatie en het gebrek aan medische verzorging die u nodig heeft.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor:

- Uw Palestijns paspoort en identiteitskaart, uw UNRWA-familieregistratie, uw geboorteakte, uw diploma's, overlijdenscertificaten in hoofde van uw ouders, een certificaat van een bombardement bij uw huis, medische documenten van Gaza
- Een kopie van uw Grieks paspoort
- Foto's van uw verwondingen in Gaza en Griekenland
- Medische documenten van België
- Een video van de situatie in Gaza

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u psychische problemen hebt, waarvoor u vier keer naar de psycholoog geweest bent (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud, 28.03.2025, p. 3-4). U stelde zich wel goed genoeg te voelen om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Dit bleek ook uit het verloop van het persoonlijk onderhoud, u begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Op het einde van het onderhoud gaf u aan alle vragen begrepen te hebben en stelde u alles gezegd te hebben wat u wilde zeggen (CGVS, p. 24). Daarenboven maakten noch u noch uw advocaat bezwaar tegen het plaatsvinden van dit onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], 30.01.2024, verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, p. 13; informatie verkregen van het Ministry of Migration & Asylum [Hellenic Republic], 4.03.2024, [document 1, blauwe map]), blijkt dat u reeds internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 13).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop

onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.**

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht aan het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als **verzoeker** om internationale bescherming in Griekenland, dus **vooraleer** er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, meer bepaald eenmalige slagen en verwondingen door Griekse politie na aankomst op Kos, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context (CGVS, p. 4, 19). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als **begunstigde** van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p. 21-23), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe beperkte stappen heeft gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

- U heeft zeer beperkte stappen genomen om een vaste verblijfplaats te vinden, u stelde enkel via medevluchtelingen navraag gedaan te hebben naar een verblijfplaats (CGVS, p. 23). U stelt dat u geen andere keuze had dan soms op straat te slapen als uw broer u geen geld kon sturen, maar tegelijk geeft u aan dat u wel contact had met een hulporganisatie, zonder aan hen ooit om ondersteuning bij huisvesting te vragen (CGVS, p. 21-22).
- Aangaande uw verklaringen dat u in Griekenland geen werk zou hebben gevonden, merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u ernstige stappen heeft gezet om werk te vinden. Hoewel het CGVS niet noodzakelijk betwist dat fysieke arbeid moeilijk is voor u, blijkt uit uw verklaringen niet dat u op enige wijze actief gezocht heeft naar werk dat wél binnen uw mogelijkheden zou vallen (CGVS, p. 22-23). U haalt als excuus aan dat zulke jobs de Griekse taal vereisen, maar u heeft op geen enkel moment serieuze inspanningen geleverd om de taal te leren (CGVS, p. 20-21). Het ontbreken van concrete pogingen om werk te vinden of zich taalkundig te integreren, wijst erop dat u geen ernstige stappen heeft ondernomen om u zelfstandig te redden. Aangaande uw zoektocht naar werk en de toegang tot de arbeidsmarkt als begunstigde van internationale bescherming merkt het CGVS verder het volgende op. Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. *Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : <https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03RSABIP.pdf>; *Greece Refugee Info*, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (*Ibidem*). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (*Ibidem*). In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaatgeneraal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien.
- Wat betreft gezondheidszorg blijkt dat u na uw verblijf in het opvangcentrum zelf nooit naar een dokter of ziekenhuis bent gegaan om hulp te vragen (CGVS, p. 23). Hoewel u aangeeft zich te hebben geïnformeerd bij het KEP, heeft u geen verdere stappen ondernomen om effectief medische zorg te verkrijgen. Dit toont aan dat u geen serieuze poging heeft gedaan om uw rechten op gezondheidszorg in Griekenland te doen gelden. Bovendien kreeg u tijdens uw verblijf in het opvangcentrum wel degelijk medische hulp, zoals een scan en pijnstillers voor uw schouder (CGVS, p. 19). Deze voorbeelden wijzen erop dat u, ondanks eventuele moeilijkheden, toegang had tot basisgezondheidszorg. Het CGVS wijst er in deze context op dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*AIDA, Country Report: Greece. Update 2023*, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer

(AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u. Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Gelet op deze beperkte stappen in uw zoektocht naar huisvesting, werk en gezondheidszorg, moet worden geconcludeerd dat u niet buiten uw wil terecht bent gekomen in uw voorgehouden situatie. Bovendien moet worden opgemerkt dat u ondanks het gebrek aan stabiel onderdak toch in staat was om op georganiseerde wijze in uw basisbehoeften te voorzien, door afwisselend op straat en in een hotel te verblijven, waar u zich kon douchen, voedsel opslaan en uw gsm opladen (CGVS, p. 21). Dat u zich in een situatie van verregaande deprivatie bevond, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, u stelt psychische problemen (slaapproblemen en stress) te hebben, waarvan u tot op heden ondanks verzoeken van het CGVS geen stavingsstuk aanleverde (CGVS, p. 4, 24), en fysieke problemen (zie supra), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u Griekenland **slechts 3 maanden na de toekenning van uw status hebt verlaten**. U verkreeg uw status op 21 september 2023 (CGVS, p. 13; document 1 blauwe map) en u verliet Griekenland op 25 december 2023 (CGVS, p. 13). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten te doen gelden.

Bovendien staat uw voorgehouden situatie in Griekenland in schril contrast met de zelfredzaamheid die blijkt uit onderstaande bevindingen.

- Uw beperkte zelfredzaamheid in Griekenland wijkt scherp af van de mate van zelfredzaamheid die u eerder in Turkije aan de dag legde. U verbleef daar drie jaar (CGVS, p. 10, verklaring DVZ, vraag 33), vond zelfstandig gedeeld onderdak (CGVS, p. 11), kon de huur betalen met het werk dat u uitvoerde, en nam verschillende jobs aan die u vond via contacten ter plaatse of via sociale media (CGVS, p. 12).
- U kon rekenen op financiële ondersteuning van uw oudere broers (CGVS, p. 6, 9): zo kon u dankzij het geld van uw broer uw vluchtelingenpaspoort verkrijgen in Griekenland, tijdelijk in een hotel verblijven in Athene of in woongemeenschappen op Kreta, en uiteindelijk uw reis naar België betalen (CGVS, p. 13, 17, 21). Dit wijst op het bestaan van middelen, keuzemogelijkheden en een zekere mate van zelfredzaamheid.
- U slaagde erin in verschillende landen telkens sociale contacten te leggen met mensen die u gaandeweg leerde kennen (CGVS, p. 20, 23) en uw paspoort en ADET zelfstandig te verkrijgen.
- In België hebt u actief werk gezocht, uzelf voorgesteld bij interimkantoren met een CV, ondanks uw beperkte Engels en Frans, en zelf geïnformeerd naar Nederlandse les (CGVS, p. 6). Deze initiatieven bevestigen uw vermogen om zich aan te passen, te integreren en de nodige stappen te ondernemen om uw situatie te verbeteren. Dit toont aan dat u momenteel over voldoende zelfredzaamheid beschikt om bij terugkeer naar Griekenland op uw eigen benen te staan.

Het CGVS stipt verder aan dat u verklaarde dat u uw verblijfskaart (ADET) die tot 20.09.2026 geldig is en uw paspoort, geldig tot 16.11.2028, kwijtgeraakte in België. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat** te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen - in tempore suspecto - dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn (CGVS, p. 16). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, hetgeen geenszins kan worden aangenomen aangezien u verklaart geen aangifte te hebben gedaan van dit verlies (CGVS, p. 16), blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Palestijns paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, UNRWA Family Record, diploma's, documenten over het overlijden van uw ouders en het bombardement aan uw huis in Gaza en de video van de situatie in Gaza houden enkel verband met uw identiteit, die van uw gezinsleden en met de situatie in Gaza, elementen die niet ter discussie staan. Uw medische documenten uit Gaza, Griekenland en België ondersteunen uw verklaringen over uw verwondingen in Gaza en Griekenland, maar werpen omwille van de hierboven uiteengezette redenen geen ander licht op uw nood aan bescherming ten aanzien van Griekenland. Tenslotte bevestigt de kopie van uw Grieks paspoort het feit dat u in Griekenland erkend werd als vluchteling, wat overeenkomt met de informatie uit Eurodac en informatie verkregen van de Griekse asielautoriteiten.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- *artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « EUhandvest ») ;*
- *artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 04.11.1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ;*
- *artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/UE van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna « Procedurerichtlijn ») ;*
- *artikel 20.3 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna « Kwalificatierichtlijn asiel ») ;*
- *artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5, 48/9 en 57/6, §3, lid 1, 3°, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna « Vreemdelingenwet ») ;*
- *artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplichten.”*

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een uitgebreide uiteenzetting inzake het wettelijk kader en de relevante rechtspraak.

Verder onderbouwt verzoeker het middel als volgt:

“2. Verzoekers kwetsbaarheid en bijzondere procedurele noden

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt (bestreden beslissing, p.2: [...]), heeft verzoeker elementen kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden blijken.

Verzoeker heeft tijdens zijn onderhoud bij het CGVS herhaaldelijk aangegeven dat hij zowel op medisch als op psychologisch vlak leed. [...]

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat zijn familie zich nog steeds in Gaza bevindt, in uiterst precare en gevaarlijke leefomstandigheden (DVZ-verklaring, vraag 18). Bovendien heeft de verzoeker beide ouders verloren, en recentelijk is ook zijn oudste broer overleden als martelaar.

Het voorgaande toont aan dat de verzoeker aanzienlijke psychologische kwetsbaarheid ervaart, die voortkomt uit de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Griekenland en de voortdurende bezorgdheid over de situatie in Gaza. Dit zijn elementen die wel degelijk een bijzondere procedurele nood aantonen, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De directe link tussen de verslechtering van zijn psychologische toestand en de aanhoudende humanitaire catastrofe in Gaza is onmiskenbaar.

De machteloosheid om zijn dierbaren te helpen, de onzekerheid over hun welzijn en de voortdurende confrontatie met hun lijden dragen bij aan de verergering van zijn psychische nood.

Onder deze omstandigheden is het overduidelijk dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Deze kwetsbaarheid vloeit niet alleen voort uit zijn persoonlijke ervaringen, maar wordt ook rechtstreeks versterkt door de huidige situatie in Palestina, die een directe impact heeft op zijn psychologisch welzijn.

Het is tevens belangrijk te benadrukken dat verzoeker sinds maart 2024 psychologisch wordt opgevolgd, inmiddels dus al meer dan een jaar. Hij heeft tot op heden vijf sessies gehad met zijn vaste psycholoog, evenals twee bijkomende sessies met een stagiaire (NPO, p.3-4). De meest recente consultatie vond plaats begin mei 2025 en verzoeker blijft zijn psychologische opvolging trouw verderzetten. Dit illustreert zowel de ernst als de aanhoudende aard van zijn psychische kwetsbaarheid.

Verzoeker heeft psychologische littekens van het geweld waarvan hij getuige en slachtoffer is geweest in Gaza en van de extreme leefomstandigheden dat hij in Griekenland heeft ondergaan.

Hij is dus psychologisch kwetsbaar en verwerende partij werd hiervan uitdrukkelijk op de hoogte gebracht, zowel via verzoekers verklaringen, als via het ingediende attest.

Uiteindelijk staat objectief vast dat Palestijnen diep lijden onder de situatie in Gaza, zoals blijkt uit talrijke rapporten van organisaties die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheidszorg en de psychologische begeleiding van mensen in ballingschap.

Zo benadrukt de open brief van de organisatie Ulysse, gepubliceerd op 2 november 2023 onder de titel "Palestine: patient.e.s en danger!" , expliciet de verwoestende impact van het conflict in Gaza op de psychische gezondheid van Palestijnen in ballingschap: [...]

In juni 2024 bevestigde de organisatie Ulysse deze vaststellingen en wees tevens op de verwoestende gevolgen van het verblijf in Griekenland voor de geestelijke gezondheid van Palestijnen : [...]

Daaruit volgt dat, ongeacht de persoonlijke situatie van de verzoeker, het onmiskenbaar is dat Palestijnen in ballingschap rechtstreeks en diep worden getroffen door de humanitaire ramp in Gaza, zoals objectief vastgesteld door professionals in de geestelijke gezondheidszorg.

Dit collectieve, gedocumenteerde lijden kan niet worden genegeerd. Zelfs als de verwerende partij zou proberen het specifieke geval van de verzoeker te minimaliseren, blijft het objectief bewezen dat de psychologische toestand van Palestijnen ernstig wordt beïnvloed door het voortdurende conflict. Daarom kan de verwerping van het huidige beroep niet worden gebaseerd op het ontkennen of minimaliseren van het directe verband tussen de oorlog in Gaza en de psychische toestand van Palestijnse vluchtelingen.

Ondanks deze informatie en de huidige situatie in Gaza, moet worden opgemerkt dat de verwerende partij het niet nuttig heeft geacht om te informeren naar de mentale/psychologische toestand en capaciteiten van verzoeker tijdens zijn onderhoud op het CGVS. Zowel uit de inhoud van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud als uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter integendeel een gebrek aan voorzichtigheid en zorgvuldigheid van de verwerende partij die absoluut niet rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoeker.

Bovendien vestigt de verzoekende partij de aandacht van Uw Raad op de rechtsleer uit Uw arrest nr. 320.159 van 16 januari 2025 (stuk 7), waarin werd geoordeeld dat : [...]

In het aangehaalde arrest heeft Uw Raad dus geoordeeld dat het ontbreken van een psychologisch attest op zich niet volstond om de psychologische kwetsbaarheid van de verzoeker in twijfel te trekken.

Uw Raad erkende dat de verzoeker leed onder aanzienlijke psychologische stress als gevolg van de humanitaire crisis in de Gazastrook en de afwezigheid van enige vorm van ondersteuning van zijn familie, die zich in uiterst precaire omstandigheden bevond. De vastgestelde kwetsbaarheid werd onderbouwd door de verklaringen van de verzoeker, zijn psychologische toestand en de context waarin hij zich bevond, zonder dat een formeel psychologisch attest als doorslaggevend werd beschouwd.

De feiten van het aangehaalde arrest zijn sterk vergelijkbaar met die van verzoeker.

Dit arrest betrof immers:

- een Palestijnse onderdaan,
- wiens familie nog steeds in de Gazastrook verblijft,
- die als vluchteling erkend werd in Griekenland,
- die Griekenland slechts enkele dagen na de afgifte van zijn verblijfsvergunning en Grieks paspoort heeft verlaten,
- die niet beschikte over een psychologisch verslag,
- en die psychologisch leed onder de omstandigheden.

In de onderhavige zaak zijn de omstandigheden vergelijkbaar. De verzoeker heeft zowel tijdens zijn onderhoud als via de overgelegde medische en psychologische documenten consistent aangegeven dat hij psychisch lijdt onder de situatie in Gaza en de gevolgen van zijn verblijf in Griekenland. Hij heeft psychologische begeleiding gekregen en er zijn duidelijke tekenen van psychisch lijden vastgesteld. Net zoals in het geciteerde arrest, kan de afwezigheid van een formeel psychologisch attest op zich niet volstaan om zijn psychologische kwetsbaarheid in twijfel te trekken, aangezien deze blijkt uit de context en de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Gelet op het voorgaande is de redenering van de verwerende partij, die het psychologisch lijden van de verzoeker minimaliseert en zijn asielerzoek onontvankelijk acht, niet houdbaar. Uw Raad wordt dan ook verzocht om, in lijn met zijn eerdere rechtspraak, de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van verzoeker te erkennen en een grondig onderzoek van zijn asielerzoek te gelasten.

Door te stellen dat de verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft aangetoond, terwijl hij concrete elementen heeft verstrekt die zijn psychologisch fragiele toestand bevestigen, maakt verwerende partij een onjuiste beoordeling van de feiten. Zij negeert het bewijsmateriaal en minimaliseert de waarde van de medische en psychologische documenten die zijn overgelegd, in strijd met de principes van erkenning van de kwetsbaarheid van asielzoekers.

Bovendien blijkt zowel uit de verklaringen van verzoeker (DVZ-verklaring, vraag 29; Bijkomende vragen M-Status Griekenland; NPO, p.3-5, 19, 22-23) als uit zijn medisch dossier (zie Historique dossier médical – stuk 3) dat hij medisch kwetsbaar is, aangezien hij lijdt aan instabiliteit van de rechter schouder, die vaak uit de kom schiet en ontwricht raakt en een chirurgische ingreep vereist, evenals aan pijn aan het linkerdijbeen en de heup, en aan achtergebleven schrapnels. Wij zullen in het verdere verloop van dit beroep meer in detail ingaan op de medische problemen van verzoeker.

Verzoeker heeft elementen kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden blijken.

Met verzoekers bijzondere procedurele noden werd kennelijk niet rekening gehouden door verwerende partij, in schending met de bepalingen van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de psychologische problemen van verzoeker en hun impact op zijn vermogen om een gestructureerd relaas te geven niet effectief in aanmerking worden genomen, vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht om de individuele situatie van verzoeker in acht te nemen bij de beoordeling, met inbegrip van zijn psychologisch toestand, zoals vastgelegd in artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien de extreme medische en psychologische kwetsbaarheid van verzoeker, die niet wordt betwist door de verwerende partij en ruimschoots is aangetoond zowel door zijn verklaringen als door de psychologische attesten, is het onmiskenbaar dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes, bij terugkeer

naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Hierdoor zou hij niet in staat zijn om aanspraak te maken op zijn meest fundamentele rechten.

3. Situatie van personen die van internationale bescherming genieten in Griekenland

De verwerende partij stelt dat « begunstigden van internationale bescherming », zoals de verzoeker, « onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling en bijgevolg dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken » (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker betwist deze algemene en stereotiepe bewering, die geenszins de realiteit van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland weerspiegelt. Alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen tonen inderdaad dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is. Uit deze bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 EU-handvest.

3.1. Voorafgaand: het verlies van verzoekers Griekse verblijfsvergunning

Verzoeker heeft verklaard dat hij inderdaad over een Grieks verblijfsdocument (ADET) en een Grieks paspoort beschikte, maar dat hij zijn documenten in België is kwijtgeraakt. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij uitgelegd dat hij ze verloren is toen hij een simkaart ging kopen (NPO, p.16).

De verwerende partij stelt dat verzoeker niet geconfronteerd wordt met de moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland te maken krijgen wanneer hun verblijfsvergunning verlopen is. Zij stelt immers dat: “[...] een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd” (bestreden beslissing, p.5).

De verwerende partij baseert deze beoordeling op informatie afkomstig van de website van « How to renew and replace lost, damaged or expired documents » van Refugee Info Greece : [...]

Bovendien beschrijft het recente rapport van de organisatie Refugee Support Aegean “Recognised Refugees 2025: Access to documents and socio-economic rights” van maart 2025, in detail de administratieve obstakels waarmee vluchtelingen worden geconfronteerd wanneer zij hun ADET zijn kwijtgeraakt of wanneer deze gestolen werd: [...]

Aldus blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, het verlies van een ADET in de praktijk wel degelijk aanzienlijke moeilijkheden met zich meebrengt voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Hoewel de officiële procedure op papier een gestructureerd stappenplan lijkt te volgen, wordt uit zowel het hierboven geciteerde informatiemateriaal van Refugee Info Greece als uit het recente rapport van Refugee Support Aegean van maart 2025 ondubbelzinnig duidelijk dat de realiteit veel complexer is. Er is sprake van lange wachttijden, onduidelijke instructies, en een gebrek aan begeleiding bij de indiening van een nieuwe aanvraag voor een ADET. Bovendien wordt in de praktijk door de Asieldienst een wachperiode van minstens twee maanden opgelegd alvorens een nieuwe beslissing tot afgifte wordt genomen, hetgeen op zich reeds een periode van rechtsonzekerheid en kwetsbaarheid inhoudt.

Daar komt bij dat personen zoals verzoeker, die hun ADET verliezen terwijl zij zich in een ander land bevinden, zoals België, extra hindernissen ondervinden. In het rapport wordt benadrukt dat zij mogelijk niet onmiddellijk toegang krijgen tot hun documenten, en dat zij vertragingen van meerdere maanden riskeren wegens de noodzaak om contact op te nemen met Griekse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Dit bevestigt dat het invoeren van de “theoretische” beschikbaarheid van een nieuwe ADET volstrekt onvoldoende is om een werkelijke toegang tot rechten te garanderen.

Er moet worden vastgesteld dat de verwerende partij, door de complexiteit en ernst van de situatie te minimaliseren, niet is ingegaan op de individuele omstandigheden van verzoeker, noch op de actuele realiteit van het Griekse systeem, en zich aldus baseert op onvolledige en theoretische overwegingen. Dit vormt een schending van haar plicht tot zorgvuldige motivering en individuele beoordeling.

3.2. De algemene leefomstandigheden

De leefomstandigheden van personen met internationale bescherming in Griekenland worden gekenmerkt door extreme onzekerheid. De beschikbare hulpvoorzieningen zijn niet alleen ontoereikend, maar de abrupte stopzetting ervan onmiddellijk na de erkenning van de vluchtelingenstatus dompelt deze personen in absolute armoede. Bij gebrek aan passende begeleiding worden zij uit de opvangcentra gezet zonder huisvesting, zonder werk en zonder enig inkomen, waardoor ze aan hun lot worden overgelaten in een land dat hen systematisch de toegang ontzegt tot essentiële voorzieningen.

Wat betreft het genot van hun rechten in de algemene zin van het woord, door personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert (« zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling »), stelt het OSAR-bericht van september 2023 dat: [...]

Jammer genoeg, lijkt de situatie sindsdien niet te zijn verbeterd, zoals blijkt uit het laatste AIDA-rapport dat in juni 2024 werd gepubliceerd: [...]

Een verslag van maart 2024 van Refugee Support Aegean, stelt ook dat : [...]

De woorden die in dit recente verslag worden gebruikt, zijn duidelijk: er zijn « chronische wettelijke en praktische obstakels » voor de toegang tot documenten en socio-economische rechten voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

In november 2024 meldt Equal Rights Beyond Borders het volgende: [...]

Deze abrupte overgang verhindert vluchtelingen om zich voor te bereiden op financiële en materiële zelfstandigheid, waardoor zij onmiddellijk na de toekenning van hun beschermingsstatus zonder enig middel van bestaan achterblijven. De situatie van extreme armoede waarin vluchtelingen in Griekenland zich bevinden, wordt deels veroorzaakt door de problemen bij de afgifte van essentiële administratieve documenten, met name de ADET (verblijfsvergunning) en de AMKA (sociaal verzekeringsnummer). Deze documenten zijn onmisbaar om toegang te krijgen tot fundamentele rechten zoals werk, sociale zekerheid en financiële hulp. Equal Rights Beyond Borders benadrukt de aanzienlijke vertragingen bij de afgifte van de ADET: [...]

De aanzienlijke vertragingen bij de afgifte van de ADET, een document dat nochtans essentieel is voor elke administratieve procedure, hebben een desastreuze impact op erkende vluchtelingen. Voor velen die zo snel mogelijk Kos willen verlaten – vanwege discriminatie, een tekort aan huisvesting en het ontbreken van integratieprogramma's – maakt het ontbreken van een geldige ADET hun vertrek onmogelijk. Dit dwingt hen in een toestand van gedwongen immobiliteit op het eiland. Daarnaast worden vluchtelingen zonder ADET systematisch uitgesloten van talrijke rechten, met als meest kritieke gevolgen: [...]

De discrepantie tussen de wettelijke vereisten en de administratieve wachttijden maakt elke kans op zelfstandigheid voor vluchtelingen onmogelijk en drijft hen in directe armoede. De onmogelijkheid om werk, huisvesting en sociale hulp te verkrijgen zodra zij het CCAC verlaten, plaatst hen in een situatie van extreme kwetsbaarheid. Evenzo brengt het eerdergenoemde rapport "Kos' Unseen Housing Crisis" de systematische schendingen van het recht op huisvesting en fatsoenlijke opvang aan het licht waaraan erkende vluchtelingen in Griekenland worden blootgesteld, en benadrukt het falen van de Griekse autoriteiten om hun verplichtingen na te komen onder internationaal en Europees recht. [...]

Aldus bevestigen meerdere onafhankelijke rapporten en juridische analyses dat Griekenland structureel tekortschiet in de naleving van zijn verplichtingen tegenover erkende vluchtelingen. Het is onmiskenbaar dat de Griekse autoriteiten geen toereikend beleid hebben ontwikkeld om internationale beschermingsbegunstigden te ondersteunen bij hun integratie. Integendeel, de ontoegankelijkheid van essentiële documenten, de afschaffing van opvangprogramma's zonder vervangende maatregelen en de administratieve belemmeringen zorgen ervoor dat erkende vluchtelingen onmiddellijk in armoede en dakloosheid terecht komen.

De verwerende partij kan dus moeilijk staande houden dat verzoeker in Griekenland daadwerkelijk toegang zou hebben tot een waardige levensstandaard of tot de rechten die voortvloeien uit zijn vluchtelingenstatus. De aanhoudende institutionele tekortkomingen, de structurele uitsluiting van vluchtelingen uit sociale voorzieningen en de afwezigheid van effectieve integratiemaatregelen maken duidelijk dat een terugkeer naar Griekenland de verzoeker blootstelt aan een situatie van extreme onzekerheid en mensonwaardige levensomstandigheden.

In casu verbleef verzoeker in totaal ongeveer vier maanden in Griekenland, namelijk van 23 augustus 2023 tot 25 december 2023.

Verzoeker diende op 12 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten en verkreeg op 21 september 2023 de vluchtelingenstatus. Tijdens een afspraak met zijn raadvrouw in het kader van de opstelling van het onderhavige beroep, heeft verzoeker verduidelijkt dat hij zijn ADET rond 20 december 2023 heeft ontvangen. Zijn paspoort is hij twee dagen voor zijn vertrek uit Griekenland gaan afhalen, dus op 23 december 2023 (NPO, p.22).

Tijdens deze tussenperiode verbleef de verzoeker in uiterst precare omstandigheden, zonder toegang tot de arbeidsmarkt, zonder sociale steun en zonder enige toegang tot gezondheidszorg, ondanks zijn dringende gezondheidsproblemen.

Verzoeker verbleef eerst ongeveer anderhalve maand in het opvangcentrum op het eiland Kos, vervolgens één nacht in een hotel in Athene, en ten slotte enkele weken in Kreta, waar hij onder precare omstandigheden probeerde te overleven (NPO, p.13-14).

In Kreta verbleef hij in een gedeeld appartement dat hij per nacht moest betalen met geld dat zijn broer hem vanuit België stuurde (NPO, p.14, 21). Wanneer hij geen geld had, sliep hij op straat (NPO, p.21-22). Hij verklaarde dat hij zijn basisbehoeften enkel kon invullen door af te wisselen tussen straat en occasioneel hotelverblijf (NPO, p.21).

Wat betreft gezondheidszorg heeft verzoeker verklaard dat hij bij aankomst op Kos zwaar werd mishandeld door politieagenten, wat aanleiding gaf tot een schouderontwrichting (NPO, p.18- 19). Deze schouderblessure werd later opnieuw ontwricht toen hij probeerde te werken in de bouw op Kreta (NPO, p.5). Verzoeker probeerde verklaarde verder dat hij geen AMKA of AFM kon bekomen omdat hij geen vast adres had, wat hem uitsloot van toegang tot medische en sociale rechten (NPO, p.17-18, 23).

Ook psychisch werd verzoeker zwaar getroffen door zijn verblijf in Griekenland. Hij verklaarde voortdurend onder stress te staan, last te hebben van slaapproblemen en sociaal isolement. Hij is reeds met psychologische begeleiding gestart in België en heeft tot nu toe vijf sessies had, naast twee bijkomende gesprekken met een stagiaire (NPO, p.3-4). De gebeurtenissen in Griekenland, in het bijzonder het politiegeweld en de afwezigheid van medische zorg, hebben zijn psychologisch welzijn aanzienlijk aangetast. De onmenselijke levensomstandigheden die verzoeker heeft doorgemaakt, zijn rechtstreeks toe te schrijven aan de structurele tekortkomingen van het Griekse asielsysteem. De vertragingen en administratieve belemmeringen maken het voor erkende vluchtelingen praktisch onmogelijk om hun fundamentele rechten uit te oefenen, waardoor zij zonder enige bescherming of ondersteuning in extreme armoede en onzekerheid worden gedwongen.

Verzoeker is dus slachtoffer geworden van de structurele tekortkomingen van het Griekse asielsysteem, dat er niet in slaagt om erkende vluchtelingen de noodzakelijke middelen te bieden voor een menswaardig bestaan.

3.3. Toegang tot financiële hulp

De toegang tot financiële middelen is een cruciaal element voor de integratie van vluchtelingen in Griekenland, maar talrijke belemmeringen staan hun autonomie in de weg.

Het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" bevestigt deze realiteit. Bij gebrek aan een werk- of woonhistorie in Griekenland worden vluchtelingen uitgesloten van de meeste sociale bijstandsprogramma's en hebben zij slechts recht op minimale hulp. De enige beschikbare financiële steun is het *Guaranteed Minimum Income*, maar de toegang daartoe wordt bemoeilijkt door talrijke administratieve obstakels: [...]

De complexe administratieve procedures, het gebrek aan een vaste woonplaats en de beperkte kennis van het systeem maken de toegang tot hulp voor veel vluchtelingen vrijwel onmogelijk, waardoor sommigen in extreme armoede terechtkomen. Bronnen tonen aan dat er geen enkele overgangperiode is: zodra een persoon zijn asielzoekersuitkering verliest, blijft er nauwelijks een mogelijkheid over om een andere inkomstenbron te verkrijgen. Dit is des te problematischer omdat de meeste sociale uitkeringen vereisen dat men meerdere jaren in Griekenland heeft gewoond of sociale premies heeft bijgedragen.

De plotselinge stopzetting van financiële hulp is een van de meest schrijnende aspecten van het huidige Griekse asielbeleid. In plaats van een geleidelijke overgang die vluchtelingen in staat stelt om een stabiele toekomst op te bouwen, worden zij abrupt van alle steun beroofd, wat hen rechtstreeks in diepe armoede stort.

Uit getuigenissen en rapporten blijkt dat, naast het gegarandeerd minimuminkomen van €216 per maand – de enige beschikbare hulp – de meeste begunstigden van internationale bescherming volledig uitgesloten zijn van sociale voorzieningen. Zelfs deze beperkte uitkering is voor velen onbereikbaar vanwege onoverkomelijke administratieve barrières, zoals de eis van een huurcontract, dat in de praktijk bijna onmogelijk te verkrijgen is.

Uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt ondubbelzinnig dat hij geen enkele vorm van structurele financiële steun ontving en dat hij in extreme armoede moest overleven tijdens zijn verblijf in Griekenland. Na zijn erkenning als vluchteling werd hij niet begeleid of ondersteund bij het vinden van huisvesting, werk of toegang tot gezondheidszorg.

Verzoeker verklaarde dat hij geen geld had voor voedsel, kleding of medische zorgen. Hij overleefde dankzij de financiële hulp van zijn broer in België en moest, wanneer er geen geld beschikbaar was, op straat slapen (NPO, p.21).

Zijn werkervaringen in Griekenland vonden plaats onder illegale en uitbuitende omstandigheden, zonder enige vorm van contract, bescherming of verzekering (NPO, p.7, 19-20, 23). Zijn schouderblessure verhinderde hem om fysieke arbeid uit te voeren, en hij verklaarde dat andere jobs taalvaardigheid vereisten, terwijl hij het Grieks niet sprak en geen toegang had tot taallessen (NPO, p.20-21). Zijn pogingen tot werk (in de bouw, olijvenpluk en huishoudelijk werk) mislukten vanwege zijn fysieke toestand en gebrek aan ondersteuning.

Daarnaast had verzoeker geen toegang tot het *Guaranteed Minimum Income* of enige andere vorm van sociaal vangnet. Zoals blijkt uit objectieve informatie, is toegang tot het GMI voor erkende vluchtelingen in Griekenland afhankelijk van strikte voorwaarden zoals het bezit van een ADET en een geldig adres. Verzoeker beschikte tijdens zijn verblijf niet over deze vereisten, wat hem juridisch en feitelijk uitsloot van het systeem van sociale bescherming.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor het GMI en geen andere sociale steun ontving, toont aan dat hij volledig op zichzelf was aangewezen en in extreme armoede leefde. Zijn uitsluiting van elk sociaal

vangnet heeft hem gedwongen om onder menonwaardige omstandigheden te overleven, zonder de mogelijkheid om een stabiel inkomen te verwerven of toegang te krijgen tot basisvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat verzoeker zelfredzaam was omdat hij in Griekenland over financiële mogelijkheden beschikte). Daarbij verwijst zij naar het feit dat verzoeker erin slaagde in verschillende landen telkens sociale contacten te leggen met mensen die hij gaandeweg leerde kennen en zijn paspoort en ADET zelfstandig te verkrijgen (bestreden beslissing, p.5).

Deze redenering is echter een fundamentele verdraaiing van de feiten. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker enkel kon overleven dankzij leningen van familieleden, wat net zijn economische afhankelijkheid benadrukt. Meerdere keren verklaarde hij dat hij géén middelen had en dat hij geld moest lenen voor:

1. Zijn vertrek uit Gaza (NPO, p.9);
2. Zijn reis naar Turkije (NPO, p.10);
3. Zijn reis van Turkije naar Griekenland (NPO, p.12);
4. Zijn vliegtickets van Griekenland naar België (NPO, p.13);
5. Zijn Grieks paspoort (NPO, p.17);
6. Zijn verblijfplaatsen in Athene en Kreta (NPO, p.21).

Deze bedragen werd hoofdzakelijk verstrekt door familieleden, en verzoeker is sindsdien schuldenaar, wat net een indicatie is van economische afhankelijkheid, geen autonomie.

Het feit dat verzoeker zich in schulden moest steken om Griekenland te bereiken en te overleven, toont net aan dat hij geen enkele financiële zelfstandigheid had.

Bovendien heeft verzoeker uitgelegd dat hij een strategie moest ontwikkelen om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals zich wassen, omdat hij niet altijd over het geld van zijn broer beschikte om een nacht in het gedeeld logement te betalen.

[...]

Dit zijn geen tekenen van “financiële mogelijkheden”, maar van absolute armoede en sociale uitsluiting. Daarnaast stelt de verwerende partij dat verzoeker in staat was om op eigen initiatief zijn ADET en zijn paspoort af te halen, en dat dit een bewijs zou zijn van zijn zelfredzaamheid.

[...]

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker deze stappen niet uit zelfstandigheid of administratieve bekwaamheid ondernam, maar onder druk van noodzaak en met minimale ondersteuning van medevluchtelingen. Het ging niet om een vlotte of zelfstandige procedure, maar om een chaotisch en stresserend proces waarin hij - ondanks taalbarrières, gebrek aan begeleiding, en een vijandige administratie - probeerde te overleven. Het feit dat verzoeker de administratieve stappen heeft kunnen zetten, was dus niet het resultaat van zelfredzaamheid, maar van toevallige hulp van lotgenoten.

Vervolgens laat de verwerende partij uitschijnen dat verzoeker sociale contacten zou hebben opgebouwd met personen die hij in Griekenland ontmoette. Verzoeker heeft echter uitdrukkelijk verklaard dat hij geen vrienden had in Griekenland en dat hij daar niemand kende, behalve enkele mensen met wie hij samen had gereisd (NPO, p.13). Hij verklaarde bovendien dat de Palestijnen die hij daar ontmoette, hem niet konden helpen (NPO, p.23). De verwerende partij interpreteert de verklaringen van verzoeker zonder rekening te houden met hun geheel of de context waarin ze werden afgelegd.

Uit het geheel van de verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen enkele financiële autonomie had, maar integendeel volledig afhankelijk was van familieleden en toevallige hulp van derden om te overleven. De bewering dat hij zelfredzaam zou zijn, is niet alleen ongegrond, maar miskent ook de structurele kwetsbaarheid waarin verzoeker zich bevond tijdens zijn verblijf in Griekenland.

3.4. Toegang tot huisvesting

Het ontbreken van stabiele financiële steun verergert de huisvestingsomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland, waardoor zij gedwongen worden te overleven in erbarmelijke omstandigheden. Vluchtelingen worden geconfronteerd met een onbetaalbare woningmarkt en discriminerende verhuurders die weigeren hen een woning te verhuren.

De organisatie Glocal Roots, actief in Griekenland en toegewijd aan de begeleiding van vluchtelingen naar zelfstandigheid, benadrukt in een rapport van februari 2025: [...]

De extreem korte termijn van 30 dagen, in combinatie met de trage administratieve procedures voor het verkrijgen van essentiële documenten (vingerafdrukregistratie, verblijfsvergunning, paspoort, enz.), laat vluchtelingen zonder enige geschikte oplossing achter.

Deze vaststelling wordt eveneens gedeeld door Refugee Support Aegean, die in een rapport van december 2024 de afwezigheid van alternatieven voor vluchtelingen die uit opvangcentra worden gezet, aanklaagt. Velen belanden op straat of zoeken onderdak in verlaten gebouwen: [...]

]

In maart 2025 heeft RSA zijn bezorgdheid opnieuw geuit over de toegang tot huisvesting voor erkende vluchtelingen in Griekenland, waarbij het de aandacht vestigde op de oververzadiging van de woningmarkt, de onmogelijkheid om toegang te krijgen tot opvangcentra voor daklozen, en het uitsluiten van erkende vluchtelingen van de housing allowance: [...]

]

Het Nederlandse rapport "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" gaat in op de huisvestingssituatie in Griekenland, die wordt gekenmerkt door een gebrek aan noodopvang, strikte administratieve criteria en een aantoonbaar risico op uitbuiting in informele huisvestingsvormen: [...]

Bovendien vermeldt het rapport dat, om een huurovereenkomst te kunnen afsluiten, de betrokkene in het bezit moet zijn van een Griekse bankrekening: [...]

Dit rapport benadrukt verschillende belangrijke obstakels voor toegang tot huisvesting: [...]

Deze informatie toont duidelijk aan hoe onzekerheid, administratieve belemmeringen en het risico op uitbuiting met elkaar verweven zijn, wat vluchtelingen in onveilige en onhygiënische omstandigheden drijft.

Evenzo stelt het eerdergenoemde rapport van *Equal Rights Beyond Borders* vast dat: [...]

Naast de gevolgen voor de fysieke gezondheid (huidziekten, verstikkende hitte, gebrek aan voedsel), heeft deze situatie ook een ernstige impact op de mentale gezondheid, met een toename van psychische nood als gevolg van de administratieve stilstand.

De 30 dagen die vluchtelingen krijgen om hun opvangcentrum te verlaten, zijn onmenselijk, vooral omdat het verkrijgen van de noodzakelijke documenten (vingerafdrukregistratie, verblijfsvergunning, vluchtelingenpaspoort) vaak meerdere maanden duurt.

Dit kafkaëske proces dwingt veel begunstigden van internationale bescherming om op straat te zwerven, zonder onderdak en zonder middelen van bestaan.

NGO's documenteren gevallen waarin erkende vluchtelingen uit hun opvangcentrum worden gezet zonder enige alternatieve oplossing. Velen worden gedwongen om in verlaten gebouwen, op stranden of in parken te slapen, zonder enige vorm van hulp. Het AIDA-verslag schetste reeds een bijzonder alarmerend beeld in het meest recente verslag van juni 2024: [...]

Uit deze informatie blijkt dat personen die van een internationale bescherming genieten in Griekenland, een « hoog risico » lopen om op straat te leven.

Uit deze objectieve en geactualiseerde informatie blijkt ook dat « duizenden » personen die internationale bescherming genieten, dakloos zijn geworden als gevolg van de maatregelen die sinds maart 2020 zijn vastgesteld en die de toegang van personen die internationale bescherming genieten tot sociale uitkeringen en huisvesting verder beperken.

Dit zijn geen geïsoleerde gevallen, maar een algemeen en ernstig probleem dat de uiterste voorzichtigheid vereist.

Verzoeker werd persoonlijk slachtoffer van de structurele moeilijkheden op het vlak van huisvesting en opvang in Griekenland. Verzoeker werd persoonlijk slachtoffer van de moeilijkheden bij het vinden van huisvesting in Griekenland. Hij :

- Diende op 12 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in op het eiland Kos;
- Werd op 21 september 2023 erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten;
- Ontving zijn ADET en Grieks paspoort pas eind december 2023, vlak voor zijn vertrek naar België, na 3 maanden van administratieve belemmeringen
- Verbleef ongeveer anderhalve maand in het opvangkamp op Kos verbleef, waar hij onder precaire omstandigheden werd vastgehouden, zonder vrije toegang tot medische hulp of bewegingsvrijheid (NPO, p.14, 19);
- Reisde nadien naar Athene en vervolgens naar Kreta, waar hij verbleef in een gedeeld logement dat hij per nacht moest betalen, zonder enige structurele opvang of begeleiding (NPO, p.14);
- Moest meerdere nachten op straat doorbrengen bij gebrek aan financiële middelen, zonder de mogelijkheid zich te wassen wanneer hij gedwongen was op straat te leven (NPO, p.21);
- Vertrok uiteindelijk uit Griekenland in december 2023, na maanden van extreme precariteit en structurele uitsluiting.

Met andere woorden, gedurende zijn hele verblijf in Griekenland heeft de verzoeker nooit in een stabiele of fatsoenlijke woning gewoond. Integendeel, zijn situatie werd gekenmerkt door tijdelijke, onzekere oplossingen, die nooit een duurzaam alternatief boden. Waar hij zich ook bevond en welke pogingen hij ook ondernam, steeds werd hij opnieuw met dezelfde extreme precariteit geconfronteerd. Hij was afhankelijk van willekeurige, tijdelijke hulp van anderen.

Zijn situatie was niet tijdelijk, maar structureel. Hij werd uitgesloten van sociale hulp, kon geen stabiel werk vinden en had geen enkele garantie op een veilige leefomgeving. Dit toont aan dat het argument van de verwerende partij, dat verzoeker "zelfredzaam" zou zijn, volledig ongegrond is. Zijn ervaring in Griekenland bewijst net het tegenovergestelde: ondanks zijn vluchtelingenstatus werd hij aan zijn lot overgelaten, zonder toegang tot elementaire rechten

Zowel uit de lezing van de verklaringen van verzoeker als uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen voldoende en individueel onderzoek heeft gevoerd naar het effectieve toegang tot huisvesting van verzoeker. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden geen gerichte of expliciete vragen gesteld over de leefomstandigheden in het vermelde gedeeld appartement, noch over ervaring op straat. Nochtans hadden dergelijke vragen cruciale informatie kunnen opleveren, zoals het feit dat zoals het feit dat het gedeeld logement op Kreta onhygiënisch, vervallen en vol insecten was of nog dat hij in totaal een vijftigtal dagen op straat heeft geleefd onder extreme omstandigheden, met slechts onderbrekingen wanneer hij tijdelijk toegang had tot het gedeeld appartement. Deze elementen zijn nochtans essentieel voor de beoordeling van het daadwerkelijke en individuele toegang tot huisvesting in Griekenland.

Bovendien is de redenering van de verwerende partij met betrekking tot de toegang tot huisvesting bijzonder summier, vooral in het licht van de concrete en structurele obstakels die in de hierboven vermelde rapporten worden gedocumenteerd. De verwerende partij beperkt zich tot een abstracte vaststelling dat verzoeker niet de nodige stappen zou hebben ondernomen om huisvesting te vinden: "U stelt dat u geen andere keuze had dan soms op straat te slapen als uw broer u geen geld kon sturen, maar tegelijk geeft u aan dat u wel contact had met een hulporganisatie, zonder aan hen ooit om ondersteuning bij huisvesting te vragen" (bestreden beslissing, p.4). Deze redenering is niet alleen simplistisch, maar getuigt ook van een gebrek aan individuele analyse en van een gebrekkig inzicht in de reële context waarin erkende vluchtelingen in Griekenland leven. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker wel degelijk hulp zocht bij organisaties, maar dat deze instellingen weinig tot geen ondersteuning boden, laat staan op het vlak van huisvesting. [...]

Tijdens de afspraak met zijn raadvrouw heeft verzoeker zijn verklaringen bevestigd en toegevoegd dat hij wel degelijk hulp had gevraagd aan organisaties om huisvesting te vinden, maar dat hij uiteraard niet de enige was die hulp nodig had en dat zijn situatie gelijkaardig was aan die van vele andere vluchtelingen. Hij ging om hulp vragen, maar de organisaties waren vaak gesloten en wanneer ze wel open waren, werd hem gevraagd om later terug te komen.

De redenering van de verwerende partij is niet alleen simplistisch, maar getuigt ook van een gebrek aan individuele analyse en van een gebrekkig inzicht in de reële context waarin erkende vluchtelingen in Griekenland leven.

Meer nog, met deze formulering laat de verwerende partij impliciet uitschijnen dat verzoeker, terwijl hij gedwongen op straat leefde, onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om huisvesting te vinden. Dit standpunt is niet alleen ongefundeerd, maar ook bijzonder problematisch: het legt de verantwoordelijkheid bij de kwetsbare verzoeker in plaats van bij het falende opvangsysteem, en normaliseert een onaanvaardbare situatie waarin mensen zonder onderdak moeten overleven.

Van een persoon die al in een extreme kwetsbare positie verkeert verlangen dat hij net méér inspanningen levert, is niet alleen oneerlijk en disproportioneel, maar negeert ook de structurele belemmeringen die het voor hem onmogelijk maakten om zich te integreren. Hoe kan van verzoeker verwacht worden dat hij toegang krijgt tot de woningmarkt wanneer hij geen AMKA had, geen huurcontract kon afsluiten en zelfs door hulporganisaties werd afgewezen?

Het is dan ook volstrekt onredelijk en onmenselijk om te stellen dat verzoeker in de situatie waarin hij zich bevond gewoon meer inspanningen had moeten leveren. Zijn vertrek uit Griekenland was een direct gevolg van een falend systeem dat hem elke reële kans op bescherming, huisvesting en integratie heeft ontzegd.

Daarenboven stelt de verwerende partij dat: "moet worden opgemerkt dat u ondanks het gebrek aan stabiel onderdak toch in staat was om op georganiseerde wijze in uw basisbehoeften te voorzien, door afwisselend op straat en in een hotel te verblijven, waar u zich kon douchen, voedsel opslaan en uw gsm opladen (CGVS, p. 21). Dat u zich in een situatie van verregaande deprivatie bevond, kan bijgevolg niet worden aangenomen" (bestreden beslissing, p.5).

Deze redenering is bijzonder problematisch en getuigt van een normalisering van omstandigheden die fundamenteel onwaardig zijn. Door het afwisselend slapen op straat en in goedkope hotels - uit pure noodzaak - te presenteren als een vorm van "georganiseerde" zelfredzaamheid, miskent de verwerende partij volledig de realiteit waarin verzoeker moest overleven.

Het feit dat verzoeker zich soms kon wassen in hotelbadkamers of tijdelijk voedsel kon bewaren, vormt geenszins een aanwijzing van waardige of structurele toegang tot basisvoorzieningen. Integendeel, het illustreert de volstrekte afwezigheid van stabiele opvang, hygiëne en veiligheid, en de noodzaak om voortdurend te improviseren om te kunnen overleven.

Als het gedwongen leven op straat, zonder toegang tot enige vorm van stabiele huisvesting, het ontbreken van medische zorg, de blootstelling aan uitbuiting op de arbeidsmarkt en het totale gebrek aan sociale ondersteuning niet als een situatie wordt beschouwd die de bijzonder hoge drempel van ernst zoals bepaald door het Hof van Justitie overschrijdt, is het voor verzoeker onmogelijk te begrijpen wat hij nog meer had moeten doorstaan in Griekenland om dit niveau te bereiken.

De persoonlijke en individuele ervaring van verzoeker is in overeenstemming met de inhoud van de geproduceerde actuele en objectieve informatie.

Ten slotte vergelijkt de verwerende partij de omstandigheden waarin verzoeker leefde in Turkije met die in Griekenland, om te besluiten dat hij in Turkije meer zelfredzaamheid aan de dag legde, onder andere door onderdak te vinden (bestreden beslissing, p.5).

Deze vergelijking gaat echter volledig voorbij aan de contextuele en structurele verschillen tussen zijn situatie in Turkije en die in Griekenland. Dat verzoeker in Turkije drie jaar heeft verbleven en daarin tijdelijk onderdak vond, betekent geenszins dat hij in staat zou moeten zijn om in Griekenland onder gelijkaardige omstandigheden te overleven, laat staan te integreren.

Ten eerste verbleef verzoeker in Turkije in een louter tijdelijke context, in afwachting van een mogelijkheid om verder te reizen. Zijn verblijf was grotendeels illegaal, afhankelijk van steun van zijn broer die met hem in Turkije was (NPO, p.10) en gericht op overbrugging, niet op duurzame vestiging.

In Turkije werd verzoeker zes keer opgesloten wegens zijn illegale verblijfsstatus op het grondgebied (NPO, p.11). Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn leven in Turkije bijzonder moeilijk was (NPO, p.11). Hij slaagde erin om onderdak te vinden, maar dat was verre van adequaat: het ging om

gedeelde huisvesting met tal van andere personen, zonder enige vorm van privacy. Zijn levensomstandigheden waren verre van gemakkelijk of bevredigend, in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt te suggereren.

De verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker in Turkije gewerkt zou hebben om zijn huur te betalen. Daarbij wordt echter volledig voorbijgegaan aan de reden waarom verzoeker in Griekenland niet in staat was te werken: zijn gezondheidstoestand, en meer bepaald zijn schouderblessure – opgelopen door politiegeweld bij aankomst in Griekenland, dus na zijn verblijf in Turkije (NPO, p.4). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het overleg met zijn raadvrouw dat hij in Turkije enkel in het zwart werkte, zonder rechten of bescherming.

Ten tweede had verzoeker in Griekenland wél een formele status als erkende vluchteling, wat voor de autoriteiten een positieve verplichting impliceerde om effectieve toegang tot basisrechten zoals huisvesting, gezondheidszorg en sociale ondersteuning te garanderen. Het is precies de structurele afwezigheid van die rechten - ondanks zijn status - die zijn kwetsbaarheid en de ontoereikendheid van de opvang in Griekenland benadrukken.

Door deze twee onvergelykbare situaties met elkaar te vergelijken, stelt de verwerende partij twee totaal verschillende contexten gelijk en schendt zij haar zorgvuldigheidsplicht. Deze vergelijking is niet alleen misplaatst, maar ook juridisch en feitelijk ondeugdelijk.

De persoonlijke en individuele ervaring van verzoeker is in overeenstemming met de inhoud van de geproduceerde actuele en objectieve informatie.

Terwijl hij een internationale beschermingsstatus had, heeft verzoeker - die psychologisch en medisch kwetsbaar is - dus in een situatie van extreme onzekerheid geleefd, onafhankelijk van zijn wil en persoonlijke keuzes.

In een vernietigingsarrest van 28.02.2020 heeft Uw Raad belang gehecht aan de verklaringen van een verzoeker volgens dewelke hij anderhalve maand op straat had moeten leven wegens gebrek aan toegang tot huisvesting, en heeft geconcludeerd dat : [...]

Dezelfde redenering dient in casu toegepast te worden.

De vrees van verzoeker om - opnieuw - niet te kunnen genieten van huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland - en dus dakloos te zijn - is duidelijk gegrond, zowel in het licht van de verstrekte objectieve informatie als van zijn persoonlijke ervaring.

3.5. Toegang tot de arbeidsmarkt

Dit thema behandelt een cruciaal probleem: zonder toegang tot de formele arbeidsmarkt belanden veel vluchtelingen in de informele economie, waar ze vaak worden blootgesteld aan uitbuiting en misbruik.

Echter, het verkrijgen van legaal werk wordt bemoeilijkt door talrijke administratieve en systemische obstakels, waaronder de verplichte vereisten van een ADET, AMKA, een bankrekening en een fiscaal nummer.

Het rapport "Kos' Unseen Housing Crisis" waarschuwt voor de vele moeilijkheden waarmee vluchtelingen worden geconfronteerd bij het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt: [...]

Om dit AMA-nummer te verkrijgen - en dus, legaal te kunnen werken - hebben begunstigen van internationale bescherming de volgende documenten nodig: [...]

Het ontbreken van deze documenten stort vluchtelingen in een vicieuze cirkel: zonder de nodige documenten kunnen zij geen AMA verkrijgen; zonder AMA hebben zij geen toegang tot de formele arbeidsmarkt en kunnen zij ook geen aanspraak maken op sociale rechten, zoals een arbeidsongeschiktheidsuitkering of het gegarandeerd minimuminkomen.

Bij gebrek aan andere oplossingen worden veel vluchtelingen gedwongen om illegaal werk te accepteren, waar ze vaak slachtoffer worden van uitbuiting. De organisatie Glocal Roots waarschuwt voor de risico's van arbeidsuitbuiting, waarbij vluchtelingen worden misleid door valse beloftes over regularisatie. De gebrekkige kennis van de administratieve procedures en het ontbreken van vertalers maken het nog eenvoudiger om hen te misbruiken: [...]

Taalbarrières verergeren de situatie nog verder: ze maken administratieve procedures uiterst ingewikkeld en stellen vluchtelingen bloot aan misbruik, omdat ze noch hun arbeidscontracten kunnen begrijpen, noch hun rechten kunnen opeisen. De vicieuze cirkel is overduidelijk: om in hun dagelijkse behoeften te voorzien, accepteren sommigen werk zonder contract, wat werkgevers aanmoedigt om hun wettelijke verplichtingen te omzeilen en werknemers uit te buiten. Het instituut ELIAMEP bevestigt dit probleem met concrete cijfers en toont aan dat de meerderheid van de vluchtelingen moeite heeft om stabiel en legaal werk te vinden: [...]

Ten slotte gaat het rapport "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" dieper in op de bureaucratische obstakels, de taalbarrière en de prevalentie van zwartwerk, terwijl het ook verschillende vormen van misbruik aan het licht brengt, variërend van nietuitbetaling van lonen tot fysiek geweld: [...]

Dit rapport benadrukt de impact van bureaucratie en discriminatie op de toegang van vluchtelingen tot de arbeidsmarkt en het risico op uitbuiting: [...]

Verzoeker werd persoonlijk slachtoffer van de structurele moeilijkheden bij de toegang tot de arbeidsmarkt.

Na zijn verblijf in het opvangkamp op het eiland Kos en zijn verblijf in gedeelde huisvesting op Kreta, waarvoor hij per nacht moest betalen met geld dat hij ontving van zijn broer in België, probeerde verzoeker werk te vinden om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hij was op dat moment erkend als vluchteling (sinds 21 september 2023), maar ontving zijn ADET pas rond eind december 2023, kort vóór zijn vertrek uit Griekenland.

Zonder ADET of vast adres kon hij geen AMKA-nummer bekomen, en zonder AMKA was het juridisch en praktisch onmogelijk om zich als werkzoekende te registreren, een bankrekening te openen, toegang te krijgen tot gezondheidszorg of legaal arbeid te verrichten (NPO, p.17).

Verzoeker verklaarde dat hij, ondanks zijn slechte gezondheidstoestand, pogingen ondernam om werk te vinden. Zijn eerste concrete werkervaring die hij had in Griekenland - in de bouwsector - duurde slechts twee dagen: hij moest zwaar fysiek werk verrichten, waarbij zijn schouder opnieuw uit de kom raakte. Zijn werkgever weigerde hem vervolgens medische hulp te bieden (NPO, p.22). Door deze wonde, waarvoor een operatie nodig is (zie Historique dossier médical), en het ontbreken van aangepaste zorg, was hij fysiek niet in staat om staand of zwaar werk te verrichten. Vervolgens probeerde verzoeker te werken in de olijvenpluk, maar ook dat bleek fysiek te zwaar en hij moest ermee stoppen (NPO, p.23). Tijdens de afspraak met zijn raadvrouw legde hij uit dat hij gedurende vier à vijf dagen in de olijvenoogst werkte, uiteraard in het zwart, en dat hij slecht behandeld werd door zijn "werkgever" telkens wanneer de opbrengst tegenviel.

Toch gaf verzoeker de moed niet op - in tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert - en hij vond een derde werkmogelijkheid, ditmaal in de huishoudelijke sector. Ook daar ging het om extreme omstandigheden: het werk vond plaats in een vervallen, vuil gebouw waar mensen drugs gebruikten. Verzoeker werd gedwongen om er één nacht te werken, waarna hij de volgende ochtend vluchtte (NPO, p.19-20).

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij geen werk zocht dat binnen zijn mogelijkheden lag (bestreden beslissing, p.4). Er dient echter aan herinnerd te worden dat verzoeker verschillende pogingen ondernam om werk te vinden, dat zijn fysieke beperkingen het gevolg zijn van geweld dat hem werd aangedaan door de Griekse autoriteiten, en dat het argument van de verwerende partij totaal geen rekening houdt met de structurele moeilijkheden op de Griekse arbeidsmarkt, zoals gedocumenteerd in de eerder vermelde bronnen. Gelet op het bijzondere medische profiel van verzoeker, is het onaanvaardbaar dat de verwerende partij beweert dat hij "niet genoeg geprobeerd heeft".

Opnieuw vergelijkt de verwerende partij de situatie van verzoeker in Turkije met die in Griekenland. Zij stelt dat verzoeker in Turkije blijk gaf van meer zelfredzaamheid omdat hij daar verschillende jobs zou hebben uitgeoefend (bestreden beslissing, p.5). Deze stelling is niet alleen onjuist, maar ook volledig losgekoppeld van de verklaringen van verzoeker. Het klopt dat verzoeker in Turkije werkte, onder meer als sokkenkleermaker en in de sector van schoonmaakproducten (NPO, p.12). Maar ten eerste werkte hij daar volledig illegaal, zonder enige arbeidsrechten of bescherming. De omstandigheden waren verre van gemakkelijk: telkens wanneer hij door de politie werd gecontroleerd en zijn illegale status werd vastgesteld, werd hij opgesloten (NPO, p.12).

Ten tweede – en vooral – vond deze werkervaring plaats vóór hij in Griekenland zwaargewond raakte. Verzoeker raakte namelijk ernstig gewond aan de schouder door geweld gepleegd door de Griekse autoriteiten bij zijn aankomst. Dit verandert de situatie fundamenteel: het is onder andere door die letsels, die recidiverende schouderontwrichtingen veroorzaken, dat hij fysiek niet in staat was om te werken in Griekenland.

Toch heeft verzoeker geprobeerd zijn fysieke toestand te overstijgen: hij nam een baan aan in de bouwsector, in de hoop enig inkomen te genereren. Die poging eindigde echter opnieuw in een schouderontwrichting, die hem dwong om het werk onmiddellijk te staken (NPO, p.5).

De vergelijking die de verwerende partij maakt tussen de twee contexten is dus niet alleen ongegrond, maar miskent ook de cruciale medische evolutie van verzoeker. Door deze elementen niet in rekening te brengen, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht en faalt zij in haar plicht tot een individueel en nauwgezet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij geen toegang had tot taallessen, die vaak een voorwaarde zijn voor tewerkstelling (NPO, p.23; zie bovenvermelde objectieve bronnen). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde verzoeker uit dat hij wel degelijk had geprobeerd om de taal te leren, via organisaties. De organisaties waar hij naartoe ging, bleken echter niet in staat om hem te helpen bij het zoeken naar werk of bij het aanleren van de taal (NPO, p.20).

De verwerende partij vergelijkt ditmaal de situatie van verzoeker in Griekenland met zijn huidige situatie in België. Zij stelt dat verzoeker in België blijk zou geven van zelfredzaamheid omdat hij actief op zoek zou zijn naar werk en informatie zou hebben gezocht over het leren van Nederlands (bestreden beslissing, p.5).

Deze redenering is echter misplaatst en juridisch irrelevant. Het feit dat verzoeker in België bepaalde stappen heeft gezet – zoals het informeren naar Nederlandse taallessen en het benaderen van interimkantoren – toont geen wezenlijk verschil met de inspanningen die hij eerder in Griekenland leverde.

De redenering van de verwerende partij is feitelijk onjuist en innerlijk tegenstrijdig. Verzoeker heeft zelf verklaard dat hij momenteel niet werkt in België, ondanks pogingen via interimkantoren. Hij gaf aan dat dit onmogelijk bleek wegens zijn gebrek aan kennis van het Nederlands. Deze belemmering om een werk te vinden is exact dezelfde als die waarmee hij in Griekenland werd geconfronteerd. En toch heeft hij in

Griekenland wél gewerkt, zij het onder uitbuitende omstandigheden, met zware fysieke gevolgen en volledig in het zwart. Het is dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker in België voldoende inspanningen levert, terwijl hij in werkelijkheid minder concrete werkervaring heeft dan in Griekenland.

Hetzelfde geldt voor zijn taalintegratie. In Griekenland probeerde verzoeker zich via hulporganisaties te informeren over taallessen, maar kreeg hij geen toegang of ondersteuning. In België daarentegen heeft hij tot op heden enkel aan zijn sociaal assistent laten weten dat hij graag Nederlands zou leren, zonder dat hij al een cursus is gestart. De paradox is dus frappant: de verwerende partij erkent de beperkte stappen in België als positief, terwijl ze de meer actieve pogingen in Griekenland als onvoldoende afdoet.

Deze tegenstrijdige redenering ondermijnt de geloofwaardigheid van de motivering en toont aan dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht niet is nagekomen. Zij past een dubbele standaard toe: waar pogingen in België als positief worden gewaardeerd, worden gelijkwaardige inspanningen in Griekenland genegeerd of geminimaliseerd. Een dergelijke benadering miskent de reële obstakels waarmee verzoeker in Griekenland werd geconfronteerd en getuigt van een gebrekkige, partijdige beoordeling.

Bovendien vergelijkt de verwerende partij opnieuw twee situaties die fundamenteel onvergelijkbaar zijn. In België verblijft verzoeker in een opvangcentrum, ontvangt hij begeleiding van een maatschappelijk assistente, krijgt hij medische zorg, psychologische opvolging, en heeft hij effectieve toegang tot zijn rechten. In Griekenland daarentegen moest hij zelf zien te overleven, zonder begeleiding, zonder toegang tot gezondheidszorg, en zonder de noodzakelijke administratieve documenten zoals AMKA of een bankrekening. Daar komt nog bij dat verzoeker verklaarde dat hij bij zijn aankomst in België zijn verblijfsvergunning is kwijtgeraakt. Hij leeft sindsdien zonder geldig Grieks verblijfsdocument.

Bij een eventuele terugkeer naar Griekenland zou hij dus de volledige heruitgifteprocedure van de ADET moeten doorlopen.

Uit onder meer het rapport "Recognised Refugees 2025" van Refugee Support Aegean blijkt dat deze procedure langdurig, administratief complex en vol onzekerheden is. In de praktijk blijven erkende vluchtelingen meerdere maanden zonder geldige verblijfstitel, met als gevolg dat zij in die periode geen toegang hebben tot hun fundamentele rechten.

De verzoeker zou bovendien zijn AMKA moeten aanvragen, aangezien deze gekoppeld is aan het ADET. Zoals eerder aangetoond, is de aanvraag van een AMKA in de praktijk bijzonder moeilijk zonder een geldig ADET, en vormt dit document een noodzakelijke voorwaarde voor toegang tot gezondheidszorg, werk, huisvesting en het openen van een bankrekening.

Tijdens deze periode zou de verzoeker volledig uitgesloten zijn van de formele arbeidsmarkt. Zonder ADET en AMKA kan hij geen contract ondertekenen, geen sociale bijdragen opbouwen, en geen enkele wettelijke bescherming genieten als werknemer. Dit betekent dat hij opnieuw in een situatie van totale afhankelijkheid, armoede en preciaire overlevingsstrategieën terecht zou komen. De kans dat hij in de illegale economie belandt en blootgesteld wordt aan uitbuiting is bijzonder groot, aangezien hij zonder geldige verblijfsvergunning geen andere optie zou hebben.

De redenering van de verwerende partij getuigt van een onvolledige en onzorgvuldige beoordeling. Ze negeert zowel de structurele juridische en administratieve obstakels als de individuele psycho-medische kwetsbaarheid van verzoeker.

3.6. Toegang tot gezondheidszorg

De toegang tot gezondheidszorg voor erkende vluchtelingen in Griekenland wordt ernstig belemmerd door administratieve en institutionele obstakels. Één van de grootste moeilijkheden is het verkrijgen en activeren van een AMKA, een essentiële voorwaarde om medische zorg te ontvangen.

In een brief aan de bevoegde ministers hebben meerdere organisaties en verenigingen hun krachten gebundeld om structurele discriminatie in de toegang tot AMKA en gezondheidszorg voor vluchtelingen in Griekenland aan te klagen. Zij vragen om een harmonisatie van de regelgeving, zodat vluchtelingen onder dezelfde voorwaarden als Griekse en Europese burgers toegang krijgen tot medische zorg (vrije vertaling, zie stuk 3 voor de Griekse versie): [...]

In tegenstelling tot Griekse en Europese burgers moeten vluchtelingen zowel een bewijs van woonadres als een bewijs van tewerkstelling voorleggen om toegang te krijgen tot gezondheidszorg.

Deze disproportionele eis sluit feitelijk een groot aantal vluchtelingen uit, inclusief kwetsbare personen, en belemmert hun toegang tot medische zorg. Belangrijke gevolgen:

- Uitsluiting van essentiële medische zorg: Zonder AMKA hebben vluchtelingen geen toegang tot gratis ziekenhuiszorg en kunnen zij geen specialist raadplegen zonder te betalen.

- Impact op kinderen ten laste: Wanneer ouders geen AMKA hebben, wordt ook de toegang tot zorg voor hun kinderen geblokkeerd, wat indruist tegen het hoger belang van het kind.

- Obstakel voor mensen met een handicap: Vluchtelingen die een medische beoordeling door de KEPAs (Commissies voor Invaliditeitsbeoordeling) nodig hebben om een invaliditeitsuitkering te ontvangen, komen in een impasse terecht. Zonder AMKA kunnen zij noch beoordeeld worden, noch financiële hulp ontvangen.

De moeilijkheden bij de toegang tot gezondheidszorg worden verder verergerd door de overbelasting van het Griekse gezondheidssysteem, het gebrek aan tolken en de vereiste om een actieve AMKA te hebben om medische zorg te kunnen ontvangen: [...]

Toegang tot gezondheidszorg voor vluchtelingen in Griekenland is een ware hindernisbaan. Veel mensen, zelfs in een kwetsbare situatie, kunnen geen medische behandelingen ontvangen, simpelweg omdat ze geen AMKA hebben.

Rapporten wijzen op een overbelast Grieks gezondheidssysteem, met lange wachtrijen, een gebrek aan tolken en een opvallend institutioneel racisme. Weigeringen van zorg komen veel voor, en sommige medische noodgevallen worden gewoonweg niet behandeld: [...]

De verzoeker werd persoonlijk slachtoffer van deze ernstige tekortkomingen in de toegang tot gezondheidszorg. In Griekenland heeft hij inderdaad nooit toegang gehad tot adequate medische begeleiding ondanks zijn verzoeken en behoeften daartoe.

Zowel uit zijn verklaringen als uit zijn medische documenten blijkt dat verzoeker psychologische en fysieke gezondheidsproblemen heeft die onbehandeld bleven in Griekenland. Hij heeft geprobeerd om hulp te krijgen, maar werd geweigerd (Bijkomende vragen M-Status Griekenland; NPO, p.3-5, 18-19, 22-23; zie Historique dossier médical).

De passages uit het persoonlijk onderhoud laten daar geen twijfel over bestaan. Verzoeker beschreef hoe hij bij aankomst op het eiland door de Griekse politie werd mishandeld, wat leidde tot een schouderontwrichting. Na dit incident werd hij weliswaar naar een ziekenhuis gebracht, maar daar werd enkel een scan uitgevoerd. De arts deed verder niets, behalve het voorschrijven van pijnstillers. Er volgde geen diagnose, geen behandeling, en geen opvolging (NPO, p.19).

Ondanks aanhoudende, hevige pijn aan de schouder, kreeg verzoeker in het opvangcentrum enkel sporadisch pijnstillers toegediend. Toen hij zijn klachten voorlegde aan de arts van het kamp, werd hem letterlijk gezegd dat hij "geen probleem" had (NPO, p.19). Deze minimaliserende benadering van zijn medische toestand heeft ertoe geleid dat zijn letsel onbehandeld bleef en verergerde.

Na het verlaten van het kamp kreeg verzoeker te maken met herhaalde schouderluxaties, met als gevolg dat hij het werk dat hij had gevonden moest stopzetten. Hij vroeg toen zijn werkgever om hem naar een ziekenhuis te brengen, maar ook dat werd geweigerd (NPO, p.22). Zelfs toen hij zich nadien tot gemeentelijke diensten en organisaties wendde, werd hij systematisch afgewezen omdat hij geen officieel adres kon voorleggen (NPO, p.4-5, 23).

Verzoeker had geen AMKA of AFM, en wist aanvankelijk zelfs niet wat deze documenten inhielden, omdat er geen tolk of begeleiding beschikbaar was. Zijn pogingen om deze te verkrijgen mislukten telkens omdat hij geen vast adres kon voorleggen – wat op zijn beurt weer een gevolg was van zijn precaire levensomstandigheden en het gebrek aan structurele opvang (NPO, p.17).

Uit het medische dossier van verzoeker in België blijkt onmiskenbaar dat de schouderproblemen die hij in Griekenland opliep nooit adequaat werden behandeld. Zijn huidige gezondheidstoestand is rechtstreeks het gevolg van de afwezigheid van correcte medische zorg tijdens zijn verblijf in Griekenland.

In België werd vastgesteld dat verzoeker lijdt aan een chronische instabiliteit van de rechterschouder, met frequente luxaties, en dat een chirurgische ingreep noodzakelijk is om verdere schade en pijn te vermijden (zie Historique dossier médical, p.5-6).

Deze diagnose bevestigt dat de medische tussenkomsten in Griekenland – voor zover ze al plaatsvonden – ontoereikend, oppervlakkig en symptomatisch waren. Het beperkte zich tot de toediening van pijnstillers, zonder structurele opvolging of enige vorm van gespecialiseerde behandeling. Dat verzoeker nu, pas na zijn aankomst in België, eindelijk toegang heeft tot een correcte diagnose en behandeltraject, onderstreept het structurele falen van het Griekse zorgsysteem om zijn rechten als erkend vluchteling te waarborgen.

Ter herinnering: verzoeker heeft reeds in 2014 in Palestina een ernstig polytrauma opgelopen, met blijvende medische gevolgen. Volgens de anamnese gaat het onder meer om een open femurfractuur rechts waarvoor osteosynthese werd uitgevoerd, een gescheurde milt met daaropvolgende splenectomie, een bekkenfractuur links, een fractuur van de rechterenkel, en een recidiverende luxatie van de rechterschouder (zie Historique dossier médical, p.5).

Deze medische voorgeschiedenis benadrukt de fysieke kwetsbaarheid van verzoeker en maakt duidelijk dat hij bijzondere medische zorg nodig heeft. De afwezigheid van aangepaste opvolging in Griekenland – zowel voor zijn oude letsels als voor de nieuwe schouderproblemen veroorzaakt door politiegeweld – heeft zijn toestand verder verslechterd.

Samengevat toont dit aan dat verzoeker op geen enkel moment in staat is geweest om daadwerkelijk toegang te krijgen tot medische hulp in Griekenland, ondanks zijn erkende vluchtelingenstatus en ernstige gezondheidsproblemen. Hij werd slachtoffer van geweld, bleef zonder behandeling achter, en werd vervolgens aan zijn lot overgelaten door een systeem dat structureel ontoereikend is voor kwetsbare personen.

Psychologisch bevindt verzoeker zich in een zorgwekkende toestand. Verzoeker heeft tijdens zijn onderhoud bij het CGVS herhaaldelijk aangegeven dat hij zowel op medisch als op psychologisch vlak leed. Zijn verklaringen (NPO, p.3-4,7-8,18) getuigen van aanhoudende stress, slaapproblemen, sociaal isolement en een gevoel van machteloosheid, versterkt door het verlies van meerdere naasten en de voortdurende humanitaire crisis in Gaza.

De vaststelling dat verzoeker in België sinds maart 2024 onder regelmatige psychologische opvolging staat – met in totaal zeven sessies – toont aan dat zijn klachten ernstig en aanhoudend zijn. Deze gezondheidsproblemen hebben een diepgaande impact op zijn vermogen om een zelfstandig bestaan op te

bouwen. Zonder continue medische en psychologische opvolging, zoals hij die momenteel in België krijgt, is het voor verzoeker onmogelijk om stabiliteit te bereiken. Zijn toestand maakt een terugkeer naar Griekenland onverantwoord en potentieel schadelijk voor zijn fysieke en mentale integriteit.

De verwerende partij is daarentegen van oordeel dat [...]

Gelet op de ernstige medische problemen waarmee verzoeker kampt is het onaanvaardbaar dat de verwerende partij zich niet grondiger uitspreekt over de daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg in Griekenland. In plaats van een diepgaand en individueel onderzoek te voeren, beperkt zij zich tot deze stelling. Deze benadering vormt een flagrant tekort aan het zorgvuldigheidsbeginsel. De persoonlijke omstandigheden van verzoeker - waaronder zijn uitgebreide medische voorgeschiedenis - worden volledig genegeerd. De verwerende partij faalt erin om te beoordelen of de verstrekte zorg ook maar enigszins voldeed aan de noden van verzoeker, met oog op zijn individuele situatie en in overeenstemming met artikel 48/6, §5, c).

Opmerkelijk is bovendien dat de verwerende partij, wat betreft toegang tot gezondheidszorg, zich expliciet baseert op de periode waarin verzoeker zich nog in het kamp bevond en dus nog geen erkende vluchteling was ("Bovendien kreeg u tijdens uw verblijf in het opvangcentrum wel degelijk medische hulp, zoals een scan en pijnstillers voor uw schouder"). De verstrekte "zorg" die zij aanhaalt, vond dus plaats tijdens zijn statuut van asielzoeker. Nochtans, zoals zal worden besproken in het volgende punt, weigert de verwerende partij om he politiegeweld dat verzoeker opliep tijdens diezelfde periode in overweging te nemen, met het argument dat dit geweld plaatsvond in een "specifieke context", namelijk die van een persoon in asielprocedure.

Deze tegenstrijdigheid benadrukt de willekeur en het gebrek aan consistentie in de redenering van de verwerende partij. Wat haar standpunt ondersteunt, wordt wél in aanmerking genomen – zelfs uit de pre-erkenningsfase – maar wat zou pleiten voor de kwetsbaarheid van verzoeker en de schending van zijn rechten, wordt stelselmatig buiten beschouwing gelaten. Een dergelijke aanpak miskent het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht die bij de verwerende partij ligt om het verzoek op objectieve, onpartijdige en individuele wijze te beoordelen.

Tenslotte stelt de verwerende partij dat "de vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, u stelt psychische problemen (slaapproblemen en stress) te hebben, waarvan u tot op heden ondanks verzoeken van het CGVS geen stavingsstuk aanleverde (CGVS, p. 4, 24), en fysieke problemen (zie supra), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)" (bestreden beslissing, p.5)

Allereerst miskent de verwerende partij volledig het medisch bewijsmateriaal waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan ernstige fysieke beperkingen die zijn dagelijkse functioneren aantasten. Uit het medisch dossier blijkt dat hij een recidiverende schouderluxatie heeft waarvoor een chirurgische ingreep noodzakelijk is, alsook chronische pijn aan de heup veroorzaakt door shrapnelrestanten. Deze aandoeningen zijn objectief vastgesteld door gespecialiseerde artsen en vereisen een behandelingstraject dat onmogelijk toegang vond in Griekenland, zoals verzoeker herhaaldelijk verklaarde (NPO, p. 3-5, 17-19, 22-23).

Daarnaast wordt het psychisch lijden van verzoeker, ondanks zijn consistente verklaringen en lopende psychologische opvolging, gemakshalve gebagatelliseerd. Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat hij lijdt aan constante stress, slapeloosheid, sociale isolatie en herbelevingen. Sinds maart 2024 wordt hij in België psychologisch opgevolgd en volgens zijn psycholoog bestaat er een reëel risico op verslechtering bij terugkeer naar Griekenland. De verwerende partij verwijt verzoeker echter dat hij "geen stavingsstukken" zou hebben aangeleverd, terwijl uit het dossier blijkt dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd over zijn opvolging én aangegeven heeft documenten na te sturen – wat in lijn is met de vereiste medewerkingsplicht, maar niet betekent dat de bewijslast uitsluitend bij verzoeker ligt.

Het is bijzonder treffend dat de verwerende partij de vrijheid neemt om de ernst van de medische vaststellingen in het dossier van verzoeker te minimaliseren of zelfs volledig naast zich neer te leggen, terwijl het gaat om medische diagnoses die zijn gesteld door erkende specialisten in België. Desondanks neemt de verwerende partij het op zich, zonder enige medische kwalificatie of deskundigheid, om te oordelen dat deze gezondheidsproblemen "niet ernstig genoeg" zouden zijn om te spreken van verhoogde kwetsbaarheid. Zij laat na om op enige wijze te weerleggen waarom de aanhoudende fysieke beperkingen en de bijbehorende psychologische belasting - allen gedocumenteerd - geen doorslaggevende elementen zouden zijn in de beoordeling van het risico op onmenselijke behandeling bij terugkeer.

Door de medische vaststellingen van specialisten zonder enige inhoudelijke motivering of medische tegenanalyse terzijde te schuiven, heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht op flagrante wijze geschonden.

Bovendien zou verzoeker bij een eventuele terugkeer opnieuw zonder AMKA zijn, aangezien hij zijn ADET is kwijtgeraakt. Hij zou dus niet alleen zijn verblijfsvergunning moeten laten heruitreiken maar ook opnieuw de uiterst moeizame procedure voor het verkrijgen van een AMKA moeten doorlopen. Tot zolang zou hij geen recht hebben op ziekenhuiszorg, geen toegang krijgen tot basisgezondheidszorg, en geen behandeling kunnen ontvangen voor zijn ernstige psychologische problemen.

De verwerende partij verwijst vervolgens naar objectieve informatiebronnen waarin gesteld wordt dat personen zonder AMKA in theorie toch toegang hebben tot gratis gezondheidszorg, mits zij een voorschrift krijgen van een arts in een openbaar ziekenhuis. Dit argument is echter puur theoretisch en negeert de praktijk.

Het feit dat een theoretische mogelijkheid bestaat om medische hulp te verkrijgen, betekent niet dat dit in de praktijk ook effectief het geval is. De bovengenoemde bronnen hebben aangetoond dat vluchtelingen zonder AMKA in de praktijk systematisch worden uitgesloten van medische zorg en dat de bureaucratische drempels hen verhinderen om zelfs de theoretisch beschikbare diensten te benutten.

Verzoeker is dus bijzonder kwetsbaar, zowel op medisch als op psychologisch vlak.

Nochtans, zijn dergelijke sociale, psychologische en medische steun zijn niet toegankelijk in Griekenland.

In dit verband is het belangrijk te benadrukken dat personen met een beschermingsstatus in Griekenland die gezondheidsproblemen hebben, geconfronteerd worden met ernstige obstakels bij de toegang tot gezondheidszorg en met de erbarmelijke omstandigheden in openbare instellingen voor geestelijke gezondheidszorg.

Hierover, dient er herhaald te worden dat uit de punten 86, 88 en 93 van het arrest Ibrahim van het HvJ volgt dat de bijzondere kwetsbaarheid van individuele statushouders ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asiilvergunning hebben gekregen, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in de punten 89 tot en met 91 van dat arrest. De medische situatie van statushouders kan hen bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen effectueren. Omgekeerd kan een toestand van verregaande materiële deprivatie als bedoeld in het arrest Ibrahim negatieve gevolgen hebben voor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid (punt 90 van dat arrest).

Verzoeker lijdt aan een bijzondere kwetsbaarheid die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland waar hij een internationale « bescherming » heeft gekregen, buiten zijn eigen wil en keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in het arrest Ibrahim. Er is een ernstig risico dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

De verzoeker verzoekt Uw Raad om toepassing van zijn huidige vaste rechtspraak, volgens welke het Griekse systeem grote operationele problemen ondervindt, met name wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, zodat er een ernstig risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland op een met zijn grondrechten onverenigbare wijze zal worden behandeld.

De vrees van verzoeker om niet te kunnen genieten van de sociale/medische/psychologische zorgen - die hij manifest nodig heeft en die hij krijgt in België - in geval van terugkeer naar Griekenland is duidelijk gegrond, zowel in het licht van de verstrekte objectieve informatie als van zijn persoonlijke ervaring.

3.6. Racisme en intolerantie ten opzichte van vluchtelingen in Griekenland

Ten slotte ligt een belangrijk aspect van deze problematiek in xenofobie en institutioneel racisme, die zich zowel manifesteren in het politieke discours als in de praktijken van de ordediensten (raciale profilering, politiegeweld). Het rapport van Equal Rights Beyond Borders benadrukt de evolutie van het Griekse publieke discours, waarin hulp aan vluchtelingen steeds vaker wordt beschouwd als een "pull factor" die men actief probeert te beperken: [...]

Hieruit blijkt duidelijk de onderliggende logica: om migranten te "ontmoedigen" om naar Griekenland te komen of er te blijven, wordt de openbare hulp tot een minimum beperkt, zelfs als dit betekent dat vluchtelingen in ernstige ontbering terechtkomen. Deze aanpak heeft geleid tot drastische beperkingen op de levensomstandigheden van asielzoekers en een systematische afbouw van steun voor erkende vluchtelingen.

In het dagelijks leven tonen talrijke getuigenissen aan dat de politie zich bezighoudt met racial profiling. Vluchtelingen leven in angst voor discriminerende identiteitscontroles, die vaak willekeurig en zonder rechtvaardiging worden uitgevoerd. Deze angst voor de politie belemmert slachtoffers om misbruik of geweld te melden, waardoor een gevoel van straffeloosheid wordt versterkt.

Een artikel dat beschikbaar is op de website van de organisatie Glocal Roots documenteert het racisme en de xenofobie waarmee vluchtelingen in Griekenland worden geconfronteerd: [...]

Het « Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland » stelt dat : [...]

Deze praktijken worden ook gerapporteerd op het eiland Kos, waar vluchtelingen geweld door de ordediensten ondergaan. Het weigeren of de onmogelijkheid om dit politiegeweld te melden versterkt hun kwetsbare situatie, aangezien vluchtelingen nergens terechtkunnen om bescherming te zoeken: [...]

Het structurele en institutionele racisme in Griekenland is geen op zichzelf staand fenomeen, maar een bewuste beleidsstrategie die tot doel heeft de vestiging van vluchtelingen te ontmoedigen.

- Het regeringsdiscours rechtvaardigt het verarmen van vluchtelingen om een vermeend "aantrekkingsfactor" te vermijden.

- Politie-intimidatie en etnische profilering zijn alomtegenwoordig, waardoor het dagelijks leven van vluchtelingen uiterst zwaar wordt.

- Het ontbreken van juridische bescherming en de angst voor represailles weerhouden slachtoffers ervan het geweld dat zij ondergaan te melden.

In de huidige situatie worden vluchtelingen in Griekenland niet alleen geconfronteerd met economische en administratieve moeilijkheden, maar ook met een systematische institutionele uitsluiting, die elke mogelijkheid tot integratie en toegang tot fundamentele rechten ondermijnt.

Er dient aan te worden herinnerd dat de verzoeker het slachtoffer is geweest van gewelddaden in Griekenland, met name door de Griekse politie. Deze mishandelingen vonden plaats op twee verschillende momenten: een eerste keer bij zijn aankomst op het eiland Kos, en een tweede keer, op een later tijdstip, aan een bushalte op Kreta, op een moment dat verzoeker reeds als vluchteling erkend was.

Bij aankomst op Kos werd hij, samen met andere nieuw aangekomenen, onderschept door de Griekse politie en meteen fysiek aangevallen. Verzoeker beschrijft hoe hij werd afgeranseld zonder enige aanleiding, met als rechtstreeks gevolg een ernstige schouderblessure die, zoals later medisch vastgesteld in België, tot een recidiverende luxatie leidde (NPO, p.19).

De tweede confrontatie met politiegeweld vond plaats op Kreta, aan een bushalte. Verzoeker getuigt dat hij daar opnieuw het slachtoffer werd van willekeurig intimiderend gedrag door agenten. Hij benadrukt dat hij niets gedaan had om een dergelijke reactie uit te lokken, maar dat de loutere aanwezigheid van politie hem onmiddellijk deed vrezen voor een nieuwe aanval, gelet op zijn eerdere ervaring. Deze confrontatie vond plaats op een moment dat verzoeker reeds erkend was als vluchteling, wat benadrukt dat zelfs deze status hem niet beschermde tegen politiegeweld of willekeur (NPO, p.18). Tijdens de afspraak met zijn raadvrouw bevestigde verzoeker dat hij daadwerkelijk werd aangevallen door de politie terwijl hij aan de bushalte stond te wachten, en niet louter werd weggejaagd door de politie, zoals door de verwerende partij wordt beweerd (bestreden beslissing, p.1)

Uit een aandachtige lezing van de verklaringen van verzoeker blijkt dat de verwerende partij het niet nodig achtte om nadere vragen te stellen over de omstandigheden en het tijdstip waarop het politiegeweld plaatsvond. Nochtans hadden dergelijke vragen de verwerende partij in staat kunnen stellen te begrijpen dat het incident van fysieke agressie door de politie aan de bushalte zich afspeelde op Kreta, dus ná de toekenning van zijn vluchtelingenstatuut.

Door dit aspect niet verder te onderzoeken en geen verduidelijking te vragen over dit essentieel element van het relaas, heeft de verwerende partij haar onderzoeksplicht geschonden en nagelaten om een cruciaal deel van het persoonlijk relaas van verzoeker grondig in kaart te brengen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op geen enkel moment de geloofwaardigheid van de door verzoeker gestelde politiegeweld in twijfel trekt. Het is dan ook volledig ten onrechte dat de verwerende partij stelt dat [...]

Hoewel de appreciatie van de verwerende partij geen recht doet aan de realiteit van het politiegeweld dat verzoeker heeft ondergaan ná de erkenning van zijn vluchtelingenstatus, dient te worden benadrukt dat ook het geweld waarvan hij slachtoffer werd wanneer hij asielzoeker was in aanmerking moet worden genomen. Zoals hierboven uiteengezet, baseert de verwerende partij zich immers zélf op feiten die dateren van vóór de erkenning - met name de vermeende toegang hebben tot medische zorg in het opvangcentrum - om het standpunt te onderbouwen dat verzoeker toegang had tot gezondheidszorg in Griekenland. Uit oogpunt van interne coherentie en objectieve analyse is het dan ook essentieel dat zij eveneens rekening houdt met de gewelddaden die verzoeker als asielzoeker heeft ondergaan.

Een selectieve benadering waarbij alleen belastende feiten uit de periode waarin verzoeker asielzoeker was in aanmerking worden genomen, terwijl verzachtende of relevante elementen systematisch worden uitgesloten, is juridisch onaanvaardbaar en getuigt van een partijdige beoordeling.

In dit verband sluit de verzoekende partij zich volledig aan de beoordeling eigen van Uw Raad zoals verwoord in het bovengenoemde arrest van 16 januari 2025: [...]

Deze individuele ervaring van verzoeker staat niet op zichzelf, maar sluit nauw aan bij de internationaal erkende patronen van institutioneel racisme, raciale profilering, geweld gebrek aan juridische bescherming die erkende vluchtelingen in Griekenland ondergaan. Het bevestigt dat verzoeker in Griekenland niet enkel te maken kreeg met administratieve en economische obstakels, maar ook met structureel geweld, etnische discriminatie en het ontbreken van elke vorm van bescherming.

Zijn situatie illustreert op schrijnende wijze de extreme kwetsbaarheid van vluchtelingen in Griekenland en het totale gebrek aan middelen om hun veiligheid en integratie te garanderen.

3.7. Conclusie

Gelet op 1°) de persoonlijke ervaring van de verzoeker in Griekenland 2°) zijn psychische en medische kwetsbaarheden en 3°) de hierboven objectieve en actuele informatie, heeft de verzoeker duidelijk het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten weerlegd.

Uit alle voorgaande elementen blijkt duidelijk dat de verzoeker gedurende de dertien maanden van zijn verblijf in Griekenland – waaronder acht maanden waarin hij erkend was als begunstigde van internationale bescherming – voortdurend in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie heeft geleefd. Hij had geen effectieve toegang tot medische en psychologische zorg, noch tot huisvesting, de legale arbeidsmarkt of zelfs maar minimale sociale steun.

Bovendien maakt zijn ernstige psychologische en medische kwetsbaarheden dat hij bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes, opnieuw zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en dat hij persoonlijk werd behandeld op een manier die onverenigbaar is met zijn grondrechten in Griekenland.

Zijn eerdere ervaringen in Griekenland bewijzen onmiskenbaar dat hij materieel noch psychologisch in staat zou zijn om er een menswaardig bestaan op te bouwen. Bijgevolg zou zijn terugkeer naar Griekenland kunnen leiden tot een behandeling die als onmenselijk of vernederend moet worden beschouwd in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verwerende partij heeft geen enkele bron verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verzoeker, bij terugkeer naar Griekenland, niet opnieuw het risico zou lopen om slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling met betrekking tot rechten en voordelen daadwerkelijk verleend - in de praktijk - aan personen die internationale bescherming genieten, hoewel verzoeker heeft aangetoond dat hij persoonlijk het slachtoffer was van deze ernstige tekortkomingen.

Er zijn reële en vastgestelde risico's van onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het EU-handvest en artikel 3 van het EVRM, in geval van terugkeer naar Griekenland die gevolgen moeten hebben op de mogelijke overdracht van verzoeker naar deze staat, des te meer gezien zijn kwetsbaarheid.

Zo heeft de verwerende partij nagelaten haar onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht na te komen, door de verklaringen van de verzoeker niet op een volledige, objectieve en onpartijdige manier te analyseren. Dit vormt een schending van artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de motivering van verwerende partij ontoereikend en in strijd met de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verwerende partij heeft zich gebaseerd op een onvolledige en eenzijdige interpretatie van 61 de feiten, zonder rekening te houden met de structurele discriminatie en het institutionele racisme waarmee verzoeker in Griekenland werd geconfronteerd.

Het zou kennelijk onredelijk zijn om de verzoeker terug te sturen naar Griekenland, waar het risico op onmenselijke en vernederende behandeling voldoende is aangetoond en gedocumenteerd door zowel onafhankelijke rapporten als de eigen verklaringen van verzoeker. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten werd in casu weerlegd.

Indien Uw Raad onze analyse deelt en van oordeel is dat een terugkeer naar Griekenland niet denkbaar is, zodat verzoekers verzoek om internationale bescherming ontvankelijk moet worden verklaard, verzoekt verzoeker Uw Raad vervolgens om hem welwillend te erkennen als vluchteling wegens zijn gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Palestina.

4. Risico op vervolging in geval van terugkeer naar Palestina

De angsten van verzoeker met betrekking tot zijn land van herkomst, Palestina, volkomen gegrond gezien de huidige situatie daar, en meer bepaald in Gaza.

De veiligheids- en humanitaire situatie aldaar laat geen twijfel bestaan over het reële risico waaraan verzoeker zou worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer.

Bovendien, is verzoeker een UNRWA-vluchteling. Hij heeft trouwens een kopie van zijn UNRWA-familieregistratie overgelegd. Hierover verwijst hij naar de vaste rechtspraak van uw Raad over het huidige onvermogen van de UNRWA om haar mandaat uit te voeren.

Ten slotte, vormt het feit dat verzoeker in Griekenland als vluchteling werd erkend een ernstige aanwijzing dat hij recht heeft op bescherming in België conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarom dient de vluchtelingenstatus aan verzoeker worden verleend."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. Joint Letter: Safeguarding Social Rights for International Protection Beneficiaries in Greece, 16 juli 2024, originele versie in het Grieks."

2.3. Verweerder legt een aanvullende nota van 23 september 2025 neer, waarin hij middels URL verwijst naar volgende rapporten:

- "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24 juni 2024;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024;
- "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024;
- "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA d.d. april 2025;

- "Communication on the status of migration management in mainland Greece", gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025;
- COI FOCUS GRECE "Aide aux migrants", gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025.

2.4. Verzoeker legt een aanvullende nota van 26 september 2025 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

1. *Psychologisch attest opgesteld door de klinische psycholoog M.G.B., dd. 16.09.2025;*
2. *Uittreksel uit het medisch dossier, dd. 30.10.2024.*

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij middels URL verwijst naar (een update van) landeninformatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland en inzake de situatie in Palestina/Gaza.

Beoordeling

3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU.

5. In voorliggend geval wordt vastgesteld dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 21 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder, waaronder zijn ADET die geldig is tot 20 september 2026 (info derde landen Griekenland van 4 maart 2024; verklaring DVZ, vraag 23; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van september 2024*", p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243). Verzoeker legt bij het CGVS een kopie van zijn Grieks reispaspoort neer, dat geldig is van 17 november 2023 tot 16 november 2028.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vvat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

6. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

7. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

8. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Ingevolge de hoeveelheid aan informatie die door beide partijen wordt aangebracht kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

9. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

10. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn kwetsbaarheid en bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing inzake de beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden.

10.1. In de mate dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

"De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep" (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (*cf.* UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

De bestreden beslissing motiveert inzake verzoekers bijzondere procedurele noden als volgt:

"Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u psychische problemen hebt, waarvoor u vier keer naar de psycholoog geweest bent (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud, 28.03.2025, p. 3-4). U stelde zich wel goed genoeg te voelen om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Dit bleek ook uit het verloop van het persoonlijk onderhoud, u begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Op het einde van het onderhoud gaf u aan alle vragen begrepen te hebben en stelde u alles gezegd te hebben wat u wilde zeggen (CGVS, p. 24). Daarenboven maakten noch u noch uw advocaat bezwaar tegen het plaatsvinden van dit onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoeker is om aan te geven dat hij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure.

De asielinstanties konden uit verzoekers profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden. Immers, de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" van 30 januari 2024, aanwezig in het administratief dossier, bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoeker eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien duidelijk dat aan verzoeker eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift poneert, heeft de *protection officer* wel degelijk geïnformeerd naar verzoekers psychologische en medische toestand tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Hoewel verzoeker melding heeft gemaakt van zijn psychische problemen en consultaties bij de psycholoog, hebben verzoeker of zijn advocaat op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

10.2. Verzoeker wijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 26 september 2025 op zijn kwetsbaarheid, citeert zijn verklaringen over zijn psychische toestand uit het persoonlijk onderhoud, verwijst uitgebreid naar zijn blijvende medische problemen ten gevolge van een opgelopen polytrauma in 2014 en benadrukt dat zijn familie zich nog steeds in Gaza bevindt. Bij de aanvullende nota van 26 september 2025 voegt verzoeker bovendien een psychologisch attest van 16 september 2025 en zijn medisch dossier.

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit de elementen in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen kan niet blijken dat zijn medische en psychologische problemen belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Uit verzoekers verklaringen over zijn medische problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-5, p. 7, p. 19), de medische stukken aanwezig in het administratief dossier en zijn bijgebracht medisch dossier (stuk 2, bij aanvullende nota van 26 september 2025) blijkt inderdaad onder meer dat verzoeker een chronische instabiliteit aan zijn rechterschouder heeft, alsook problemen heeft met zijn been en linkerheup. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn psychologische toestand (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4, p. 18, p. 24) en het bijgebrachte psychologisch attest (stuk 1, bij aanvullende nota van 26 september 2025) dat verzoeker te kampen heeft met symptomen als slaapproblemen, concentratieproblemen, nachtmerries, prikkelbaarheid en stress en dat hij in overlevingsmodus is en psychisch kwetsbaar is. De medische en psychologische stukken geven echter geen concrete toelichting over de impact van verzoekers fysieke en/of mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de bijgebrachte attesten komt naar voor dat het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om zich omwille van deze gezondheidsklachten staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen in Griekenland. Evenmin kan blijken dat de (mentale) gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Het verslag van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven (aangehaald in het verzoekschrift) is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Hieruit kan dan ook geenszins blijken dat verzoeker persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor hij zijn rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers verklaringen en de bijgebrachte psychologische en medische stukken geenszins aantonen dat zijn fysieke en/of psychische gezondheidstoestand een impact zou hebben op zijn zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren.

Aldus kan in hoofde van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Verzoeker brengt wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

11. Verzoeker geeft aan dat hij zijn Griekse verblijfsvergunning verloren heeft in België.

Daargelaten dat verzoeker zich tot loutere en ongestaafde beweringen beperkt gezien geen attest van verlies voorligt, herinnert de Raad eraan dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning nog steeds geldig is. De geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning loopt immers nog tot 20 september 2026 (zie *supra*).

Verzoeker beschikt dus nog steeds over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

In de bestreden beslissing verduidelijkt verweerder dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Verweerder wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar met deze voor beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).”*

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien zijn blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Verder wijst verweerder er in de bestreden beslissing terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 20 september 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

De beschikbare landeninformatie wijst niet op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog zou dienen te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49, 50-51). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA)

hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, "Information Guide for Beneficiaries of International Protection").

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p.50).

Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. In de mate verzoeker verwijst naar de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, dient opgemerkt dat deze situatie niet op hem van toepassing is gezien hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

12. Wat betreft zijn persoonlijke situatie wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij ongeveer vier maanden in Griekenland verbleef in uiterst precaire omstandigheden, zonder toegang tot de arbeidsmarkt, sociale steun en toegang tot gezondheidszorg. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud over zijn verblijf en moeilijkheden (op vlak van gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting, financiële hulp, politiegeweld) in Griekenland en haalt tevens landeninformatie dienaangaande aan. Hij wijst op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij wel degelijk hulp zocht bij organisaties, maar geen ondersteuning kreeg, laat staan op het vlak van huisvesting.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond, zoals op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en financiële steun, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De bestreden beslissing heeft aangaande verzoekers verklaringen omtrent zijn moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming reeds op terechte, pertinente en omstandige wijze als volgt gemotiveerd:

"Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten niet zou kunnen doen gelden.

In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe beperkte stappen heeft gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

o *U heeft zeer beperkte stappen genomen om een vaste verblijfplaats te vinden, u stelde enkel via medevluchtelingen navraag gedaan te hebben naar een verblijfplaats (CGVS, p. 23). U stelt dat u geen andere keuze had dan soms op straat te slapen als uw broer u geen geld kon sturen, maar tegelijk geeft u aan dat u wel contact had met een hulporganisatie, zonder aan hen ooit om ondersteuning bij huisvesting te vragen (CGVS, p. 21-22).*

o *Aangaande uw verklaringen dat u in Griekenland geen werk zou hebben gevonden, merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u ernstige stappen heeft gezet om werk te vinden. Hoewel het CGVS niet noodzakelijk betwist dat fysieke arbeid moeilijk is voor u, blijkt uit uw verklaringen niet dat u op enige wijze actief gezocht heeft naar werk dat wél binnen uw mogelijkheden zou vallen (CGVS, p. 22-23). U haalt als excuus aan dat zulke jobs de Griekse taal vereisen, maar u heeft op geen enkel moment serieuze inspanningen geleverd om de taal te leren (CGVS, p. 20-21). Het ontbreken van*

concrete pogingen om werk te vinden of zich taalkundig te integreren, wijst erop dat u geen ernstige stappen heeft ondernomen om u zelfstandig te redden. Aangaande uw zoektocht naar werk en de toegang tot de arbeidsmarkt als begunstigde van internationale bescherming merkt het CGVS verder het volgende op. Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : <https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03RSABIP.pdf>; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaatgeneraal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien.

o Wat betreft gezondheidszorg blijkt dat u na uw verblijf in het opvangcentrum zelf nooit naar een dokter of ziekenhuis bent gegaan om hulp te vragen (CGVS, p. 23). Hoewel u aangeeft zich te hebben geïnformeerd bij het KEP, heeft u geen verdere stappen ondernomen om effectief medische zorg te verkrijgen. Dit toont aan dat u geen serieuze poging heeft gedaan om uw rechten op gezondheidszorg in Griekenland te doen gelden. Bovendien kreeg u tijdens uw verblijf in het opvangcentrum wel degelijk medische hulp, zoals een scan en pijnstillers voor uw schouder (CGVS, p. 19). Deze voorbeelden wijzen erop dat u, ondanks eventuele moeilijkheden, toegang had tot basisgezondheidszorg. Het CGVS wijst er in deze context op dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u. Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Gelet op deze beperkte stappen in uw zoektocht naar huisvesting, werk en gezondheidszorg, moet worden geconcludeerd dat u niet buiten uw wil terecht bent gekomen in uw voorgehouden situatie. Bovendien moet worden opgemerkt dat u ondanks het gebrek aan stabiel onderdak toch in staat was om op georganiseerde wijze in uw basisbehoeften te voorzien, door afwisselend op straat en in een hotel te verblijven, waar u zich kon douchen, voedsel opslaan en uw gsm opladen (CGVS, p. 21). Dat u zich in een situatie van verregaande deprivatie bevond, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, u stelt psychische problemen (slaapproblemen en stress) te hebben, waarvan u tot op heden ondanks verzoeken van het CGVS geen stavingsstuk aanleverde (CGVS, p. 4, 24), en fysieke problemen (zie supra), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Daarboven moet worden opgemerkt dat u Griekenland **slechts 3 maanden na de toekenning van uw status hebt verlaten**. U verkreeg uw status op 21 september 2023 (CGVS, p. 13; document 1 blauwe map) en u verliet Griekenland op 25 december 2023 (CGVS, p. 13). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten te doen gelden."

Het louter bevestigen van zijn moeilijkheden in Griekenland, het opnieuw verwijzen naar zijn reeds afgelegde verklaringen, het aanhalen van algemene landeninformatie en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door verweerder, vormt geen dienstig verweer waarmee de voormelde terechte en pertinente motivering kan worden weerlegd of in een ander daglicht worden geplaatst.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker getracht heeft om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij Griekenland reeds drie maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg en twee dagen nadat hij zijn reispaspoort kreeg verliet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Bovendien had verzoeker reeds van bij zijn aankomst in Griekenland de intentie om naar België door te reizen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker op pagina 60 van het verzoekschrift stelt dat hij dertien maanden in Griekenland heeft verbleven, waarvan acht maanden als begunstigde van internationale bescherming, maar dit vindt geen grond in de elementen van het administratief dossier, noch in zijn verklaringen. De Raad concludeert dat dit een materiële vergissing moet betreffen.

Verzoeker klaagt aan dat hij in Griekenland niet kon werken omwille van zijn schouderprobleem, maar gaat eraan voorbij dat hij geen ernstige en doorgedreven pogingen ondernam om werk te vinden dat wel binnen zijn fysieke mogelijkheden lag. In dit verband dient opgemerkt dat uit de door verzoeker bijgebrachte medische stukken niet kan blijken dat hij (geheel of gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn omwille van zijn schouderprobleem. Verzoeker toont bovendien geenszins aan dat hij werd geconfronteerd met arbeidsmarktmoelijkheden die niet eveneens gelden voor Griekse burgers.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat verweerder zich wat betreft zijn toegang tot gezondheidszorg baseert op de periode waarin verzoeker zich nog in het kamp bevond en nog geen erkende vluchteling was, maar gaat voorbij dat in de bestreden beslissing op basis van verzoekers verklaringen wordt vastgesteld dat verzoeker na zijn verblijf in het opvangcentrum zelf nooit naar een dokter of ziekenhuis is gegaan om hulp te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Dat verzoeker, hoewel hij aangeeft zich te hebben geïnformeerd bij het KEP, geen verdere stappen heeft ondernomen om effectief medische zorg te verkrijgen, toont aan dat hij geen serieuze poging heeft gedaan om zijn rechten op gezondheidszorg in Griekenland te doen gelden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op het gebrek aan taallessen, toont hij niet aan dat hij daadwerkelijk actie heeft ondernomen om zich de Griekse taal eigen te maken. Los daarvan, het niet machtig zijn van de Griekse taal, doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen kennis van de Griekse taal vereist is, denk maar aan de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting, tewerkstelling en toegang tot medische zorgen en hij Griekenland verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen.

Verzoeker toont met de herneming van zijn reeds afgelegde verklaringen en zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift niet aan dat hij zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of integratie in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid (zie *supra*), toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Bovendien staat uw voorgehouden situatie in Griekenland in schril contrast met de zelfredzaamheid die blijkt uit onderstaande bevindingen.

- *Uw beperkte zelfredzaamheid in Griekenland wijkt scherp af van de mate van zelfredzaamheid die u eerder in Turkije aan de dag legde. U verbleef daar drie jaar (CGVS, p. 10, verklaring DVZ, vraag 33), vond zelfstandig gedeeld onderdak (CGVS, p. 11), kon de huur betalen met het werk dat u uitvoerde, en nam verschillende jobs aan die u vond via contacten ter plaatse of via sociale media (CGVS, p. 12).*
- *U kon rekenen op financiële ondersteuning van uw oudere broers (CGVS, p. 6, 9): zo kon u dankzij het geld van uw broer uw vluchtelingenpaspoort verkrijgen in Griekenland, tijdelijk in een hotel verblijven in Athene of in woongemeenschappen op Kreta, en uiteindelijk uw reis naar België betalen (CGVS, p. 13, 17, 21). Dit wijst op het bestaan van middelen, keuzemogelijkheden en een zekere mate van zelfredzaamheid.*
- *U slaagde erin in verschillende landen telkens sociale contacten te leggen met mensen die u gaandeweg leerde kennen (CGVS, p. 20, 23) en uw paspoort en ADET zelfstandig te verkrijgen.*

- *In België hebt u actief werk gezocht, uzelf voorgesteld bij interimkantoren met een CV, ondanks uw beperkte Engels en Frans, en zelf geïnformeerd naar Nederlandse les (CGVS, p. 6). Deze initiatieven bevestigen uw vermogen om zich aan te passen, te integreren en de nodige stappen te ondernemen om uw situatie te verbeteren. Dit toont aan dat u momenteel over voldoende zelfredzaamheid beschikt om bij terugkeer naar Griekenland op uw eigen benen te staan."*

Verzoeker ontkent in het verzoekschrift dat hij voldoende zelfredzaam is, hekelt de vergelijking van zijn situatie in Griekenland met die in België en Turkije, benadrukt dat hij geen vrienden had in Griekenland en dat de steun van zijn familie slechts leningen betreffen. Hij slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift echter niet in de appreciatie te wijzigen dat hij over voldoende zelfredzaamheid beschikt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te kunnen houden.

In tegenstelling tot wat verzoeker poneert, kan uit de vaststelling dat verzoeker erin geslaagd is drie jaar in Turkije te verblijven blijken dat hij voldoende zelfredzaam is om zich ook in Griekenland, waar hij wel beschikt over een geldige verblijfsvergunning, staande te houden. Zo verzoeker er in dit verband andermaal op wijst dat hij in Griekenland niet in staat was om te gaan werken vanwege zijn schouderblessure, dient hernomen dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft ondernomen om ander werk te doen dat binnen zijn fysieke mogelijkheden zou liggen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en het bijgebrachte medisch dossier dat zijn schouderprobleem reeds bestond ten tijde van zijn verblijf in Turkije, waar verzoeker er drie jaar in slaagde te voorzien in zijn levensonderhoud, ondanks de moeilijke omstandigheden. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen en medische stukken dat zijn schouderprobleem het gevolg is van een polytrauma in 2014, maar dat zijn schouder - naar eigen zeggen ten gevolge van politiegeweld - bij zijn aankomst in Griekenland werd ontwricht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-5). Hoe dan ook kan uit geen van de door verzoeker bijgebrachte medische attesten blijken dat verzoeker op heden (geheel of gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn door zijn schouderprobleem.

Ook uit zijn verblijf in België, waar hij initiatief nam om werk te zoeken en zich te informeren omtrent taallessen, kan worden afgeleid dat verzoeker over het vermogen beschikt om ook in Griekenland, waar hij een geldige verblijfsstatus heeft, soortgelijke stappen te ondernemen om er werk te vinden en er een leven op te bouwen. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat hij meer moeite gedaan heeft om werk te vinden in Griekenland dan in België, dient er andermaal op gewezen dat verzoeker slechts drie maanden na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus in Griekenland heeft verbleven en dat hij niet aantoonde dat hij doorgedreven en serieuze stappen heeft ondernomen om er werk te vinden.

Waar verzoeker verder benadrukt dat hij geen middelen had en geld diende te lenen voor zijn vertrek uit Gaza, zijn respectievelijke reizen naar Turkije, Griekenland en België, zijn Grieks paspoort en zijn verblijven in Athene en Kreta, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker terecht kan bij familie voor financiële steun, ook al betreft het een lening. Verzoeker beschikt aldus wel degelijk over een netwerk waarop hij kan terugvallen.

Zo verzoeker er nog op wijst dat het feit dat hij administratieve stappen heeft kunnen zetten te wijten is aan toevallige hulp van lotgenoten en dat hij geen vrienden had in Griekenland, kan hieruit blijken dat verzoeker er niet voor schuwt hulp te vragen aan derden en er klaarblijkelijk in slaagt om *ad hoc* oplossingen te zoeken wanneer hij geconfronteerd wordt met bepaalde moeilijkheden.

Verweerder kon dan ook op basis van verzoekers ervaringen en gedrag in Turkije en België, de steun die hij krijgt van zijn familie en zijn administratieve handelingen in Griekenland terecht concluderen dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid en steun beschikt om zich staande te houden in Griekenland.

De Raad acht het dan ook niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat elke steun door de overheid ophield zodra hij erkend werd als vluchteling in Griekenland, dient erop gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

13. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet, *quod non in casu*. Zo heeft verzoeker, voor zover de beweerde feiten waarachtig zijn nu geen enkel document of bewijselement voorligt die hiervan getuigt, nooit de autoriteiten gecontacteerd nadat hij slachtoffer zou zijn geworden van politiegeweld (als verzoeker om internationale bescherming) en intimidatie/geweld door de politie (als begunstigde van internationale bescherming).

14. Verzoekers algemeen betoog en zijn bemerkingsen zoals aangebracht in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting doen aan het voorgaande geen afbreuk. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie is (deels) dezelfde als of ligt in de lijn van de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift en in de door verzoeker neergelegde aanvullende nota's naar algemene landenrapporten, waaronder het rapport "*Recognised Refugees 2025. Acces to documents and socio-economic rights*" van RSA van maart 2025 en het AIDA rapport van 2025 die in de hogere bespreking terdege zijn meegenomen, volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Verzoeker toont aldus niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving haar daartoe bieden. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat gelet op voorgaande concrete overwegingen niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

15. Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of

perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

16. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben.

voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend.

Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

18. Aangezien het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Palestina en Gaza in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting niet dienstig.

19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS